

1

เพื่อนสนิท

“คุณแพงครับ กรุณารับดอกไม้จากผมด้วยนะครับ”
“ไม่รับ”

สุภาพบุรุษผู้หนึ่งยืนรอรออยู่ตรงผนังกระจกของคาเฟ่ที่ตกแต่งในแบบเรียบแต่หรูหรา และสบายตา น่านั่ง ที่มีชื่อหน้าร้านว่า ‘ของแพง’ ถึงกับสะดุ้ง ชื่อของร้านดึงดูดความสนใจ แต่ที่ทำให้ลูกค้าเข้าร้านกันอย่างต่อเนื่องไปจนถึงช่วงที่ลูกค้าแน่นร้าน นอกจากคาเฟ่แห่งนี้จะมีเครื่องดื่มรสชาติดี เจ้าของร้านคาเฟ่ของแพงยังสวยจัดบาดตา

จะดูให้น่ารักก็น่ารัก จะดูให้สวยก็สวยเหลือเกิน ใบหน้าหวานละมุน แก้มป่องน่าหอม รูปร่างอ่อนแอ้น เปรี้ยวระหง แต่มีน้ำมีนวล ออกเป็นอกเวยเป็นเวย สะโพกก็ผายแบบพอประมาณ แต่งตัวใส่อะไรก็สวยเหมาะสมไปเสียหมด บางวันเธอก็สวยอ่อนหวาน บางวันก็สวยเซ็กซี่ แต่ที่คุณแพงหรือคีตลา กัลยาวิร์ มีอย่างล้นเหลือก็คือเสน่ห์ของผู้หญิงที่ทำให้ผู้ชายน้ำลายหกได้อย่างง่ายดาย

เขาแอบเก็บสถิติหลังจากมาเป็นลูกค้าประจำของร้านสามเดือนเต็ม

เกลียดแล้ว! ในหนึ่งวันคุณแพงจะหักอกผู้ชายหนึ่งถึงสองคน เพราะมีแต่ลูกค้ำหุ้มจ้องอยากจะทำรักเธอ แต่ถึงจะถูกคุณแพงปฏิเสธ ก็ไม่มีใครเกลียดคุณแพงสักคน เพราะเธอน่ารักเหลือเกิน เขากำลังจะเสียใจว่าตัวเองจะเป็นคนที่ผิดหวังหรือว่าสมหวัง แต่เหมือนฤกษ์วันนี้จะไม่ดีซะแล้ว

“คุณเป็นใคร”

เจ้าของช่อดอกไม้หน้าตึง เขาซ่อมพูดกับผนังกระจกของร้านที่นอกจากจะมองเข้าไปเห็นเฟอร์นิเจอร์และการตกแต่งร้าน ก็ยังมองเห็นเงาสีท่อนของเขา นอกจากซ่อมมาจากบ้าน ซ่อมในร้านดอกไม้ เขายังแวะซ่อมอีกครั้งเพื่อป้องกันความผิดพลาดก่อนเข้าร้านไปหาคีตลา

แต่ผู้ชายที่เขาไม่อยากจะชื่นชม ว่ามันรูปหล่อแบบร้ายกาจ แถมยังหล่อเหลาดูแพงไปทั้งตัวที่จ้องเขาด้วยนัยน์ตาดูดันกลับมาขัดขวางการซ่อมบอกรักคีตลาของเขา หน้าตาก็ดี แต่คงสะกดคำว่ามารยาทไม่เป็น หรือว่ามันก็เป็นอีกคนที่หลงเสน่ห์คุณแพง

“เป็นใครนะเธอ?”

บุรุษหน้าตาเป็นฝรั่งมั่งคั่งแต่กลับพูดภาษาไทยได้ชัดแจ้ว กล่าวถามออกมา เหมือนเขาไม่สบอารมณ์นัก โมโหอะไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน

“ครับผม ผมก็ไม่อยากตำหนิคุณหรอกครับ แต่ผมซ่อมทำเรื่องส่วนตัวของผม และนี่ก็เป็นหน้าร้านของคุณแพง ผมเป็นลูกค้ำของคุณแพงแวะมาตีหมกแพทนี่เป็นประจำ คุณไม่ควรระรานผมนะครับ”

ริมฝีปากของบุรุษแปลกหน้าเหยียดยิ้ม เขาปรายตามองเจ้าของช่อดอกไม้ แบบมองตั้งแต่ศีรษะลงไปจนถึงปลายเท้าของอีกฝ่าย

“คุณ! คุณจะทำอะไรครับ”

คนถูกถามไม่ตอบ ถือวิสาสะกระซอกช่อดอกไม้จากชายผู้ตกหลุมรักจนหน้ามืดตามัวมาถึงเอาไว้ แล้วก็โยนทิ้งไปข้างหลัง

“คุณ! อะไรกันครับ! คุณทำอะไรของคุณครับ ดอกไม้ของฉันของผมนะครับ”

“นี่ไอ้จืด ร้านนี้ของแพง ส่วนแพงนะของกู! มึงจำไว้ด้วย”

“อะ...คุณแพงเป็นของคุณหรือครับ”

คนถูกถามไม่ตอบ แต่ทำหน้าที่เบื่อน่ายตอบกลับมาแทน คนที่ยังไม่ได้บอกรัก ทั้งที่ซอมนปากเปียกปากแฉะส่ายหน้าซ้ำๆ

“คุณโกหก”

“ฉันเป็นเพื่อนสนิทของแพง เข้าใจคำว่าเพื่อนสนิทไหม”

น้ำเสียงทุ้มตืดจะรำคาญถามกลับไปถึงคนหน้าจืดที่ลุ่มหลงในเสน่ห์ของคีตลา ยายผู้หญิงบ้าที่แค้นเฉยๆ ก็ทำให้ผู้ชายหลงรักจนโง่หัวไม่ขึ้นเป็นประจำ

“เพื่อนสนิทแล้วหึงหวงกันได้หรือครับ”

“ฉันไม่จำเป็นต้องตอบ”

“คุณเป็นเพื่อนสนิทของคุณแพงจริงหรือครับ เป็นเพื่อนสนิทแบบไหนครับ ถึงรังแกคนอื่นแบบนี้”

“เพื่อนสนิทก็คือเพื่อนสนิทไม่ต้องถามมาก รำคาญ”

ทำยประโยคเสียงเข้มขึ้นจนอีกฝ่ายตกใจ ถอยหนีไปสองก้าว แล้วก็ยกมือขึ้นเพื่อป้องกันตัวเอง เพราะคิดว่าอีกฝ่ายจะลงมือหาเรื่องชวนตี

“ผมสู้คนนะครับ”

“คินน์!”

เสียงหวานสดใสของคีตลาซัดจิ้งหะการสนทนาของทั้งคู่ กาคินน์มาแต่ง เดินถอยหลังไปเหยียบช่อดอกไม้ ขยี้จนมันปนปี้ชนิดที่ว่าเจ้าของมันจะไม่กล้าเสนอหน้าเก็บขึ้นไปมอบให้คีตลา แล้วก็เดินไปหาเธอสองก้าว

เพราะคีตลาไม่ได้เปิดประตูอย่างเดียว แต่เดินออกมาเพื่อมาหาคาคินน์ด้วย เธอเดินมาหยุดยืนข้างกายชายหนุ่ม แล้วก็เงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา หญิงสาวสวมเสื้อคอกว้างสีขาว มีสายคล้องไหล่สีดำ มองเห็นหัวไหล่กลมกลิ้งน่ากอด

“ทำอะไรอยู่หรือคะ”

“กำลังจะเข้าไปในร้าน”

“สวัสดิ์ค่ะคุณธีระ มาดื่มกาแฟหรรระคะ”

ธีระทำหน้าที่ปั่นยาก เขาอยากจะทำคิตลาเหลือเกินว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อเจ้าของร้านคนสวยหันไปมองหน้าเขา กาคินน์ก็อาศัยจังหวะที่คิตลาไม่เห็น ยกนิ้วขึ้นทำท่าเชือดคอกให้อีกฝ่ายดู แล้วก็มองไปยังบอร์ดการ์ตูน ส่วนตัวอีกสองคนของเขา ที่กำลังขยับแขนขาเบาๆ เพื่อชมขูธีระ

“นี่”

โต๊ะนี้เป็นโต๊ะประจำของกาคินน์ ถูกแยกออกมาและห้ามคนอื่นนั่ง นอกจากเขาเท่านั้น เป็นโต๊ะกลมที่อยู่มุมด้านในของร้าน แก้วนี้มีแค่สองตัวหนึ่งตัวสำหรับกาคินน์ ส่วนอีกตัวคนที่เคยนั่งสนทนากับเขาก็มีแค่เจ้าของร้านคนสวย

“สิ่งเหมือนเป็นแม่”

คิตลาค้อนใส่เขาอีกรอบ เธอกดไหล่คนตัวโตกว่าให้นั่งลงบนเก้าอี้หญิงสาวยังคงวางมือค้างไว้บนบ่าแข็งแกร่ง

“แพงไม่ยอมเป็นคุณแม่ของคินน์หรอกค่ะ คงปวดศีรษะมากเพราะคินน์ดื้อมากรู้ตัวไหมคะ”

กาคินน์สำรวจคิตลา ก็สมควรหรอกที่ไอ้หมอนั้นจะหลงจนหัวปักหัวปำ แต่งตัวสวยมาซังกาแฟทุกวัน แต่ละชุดของคิตลาเหมือนสวมใส่มาเพื่อเดินอวดโชว์บนแคตวอล์ก เธอใส่ชุดอะไรก็สวยงามหมดไปหมด เพราะรูปร่างหน้าตาของเธอ

“หม่ามีไม่เคยบ่น”

“เถียงแพงอีกตามเคย”

คิตลาหยิกแก้มเขา แต่กาคินน์ก็ไม่ว่า ลองเป็นผู้หญิงคนอื่นมาหยิกแก้มเขาแบบนี้ คงถูกชายหนุ่มผลักระเด็น

“จะดื่มกาแฟ”

“ไม่สบายอยู่นะคะ ตีมนมใหม่คะ แพงอยู่นนมสดให้ชนะคะ”

“ไม่ จะตี้มกาแพ”

“คือกับแพงอีกตามเคย ถ้าป่วยล่ะคะ”

“เธอก็ดูแลฉันสิ”

คีตลา ยืมให้ชายหนุ่ม แล้วก็หยิกแก้มเขาเบาๆ อีกที่เป็นการทำโทษ
ผู้ชายหน้าดู แถมยังเอาแต่ใจตัวเองสุดๆ แบบกาคีนัน

“แพงก็ต้องดูแลคีนันอยู่แล้ว”

“หน้าที่ของเธอนี่”

คีตลาหมั่นไล่เขาเหลือทน เธอถูกเขาจัดวางไว้ในสถานะ ‘เพื่อนสนิท’
เพื่อนสนิทกันต้องดูแลกันถึงขนาดนี้เชียวหรือ แต่กาคีนันก็มีความคิดที่
ไม่เหมือนคนอื่นอยู่แล้ว ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเธอกับเขาอยู่ใกล้กันมาก
เกินไป

“คีนันคะ แพงอนุญาตให้ตี้มแก้วเดียวชนะคะ”

“ฉันไม่ได้ป่วย”

“จะคือกับแพงให้ได้ไซ้ใหม่คะ ยอมให้แพงบ้างสิคะ”

คีตลาเป็นห่วงเขา ถึงร่างกายเขาจะดูปกติดี แต่คนถึก อึด และบึกบึน
แบบกาคีนันถึงกับย็นเซ เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องผิดปกติมาก

“ตี้มแก้วเดียวก็ได้”

“ตี้มมากคะ ฉันเวลาเครื่องตี้มตอนบ่ายของคีนัน แพงจะซงเครื่องตี้ม
ร้อนอร่อยๆ แล้วเอาไปให้คีนันนะคะ”

กาคีนันพยักหน้ารับ ร้านของแพงอยู่ใกล้กับตึกสำนักงานโอ่อ่าของ
เขา จากห้องทำงานของกาคีนัน สามารถมองลงมาเห็นตัวร้านได้ ชายหนุ่ม
จึงเดินมาตี้มกาแพที่ร้านเป็นประจำทุกวันในวันทำงาน ถ้าเป็นวันหยุด
เสาร์อาทิตย์ คีตลา ก็แวะไปซงกาแพให้เขาตี้มถึงเพนต์เฮาส์หรูระยับที่กาคีนัน
เป็นเจ้าของ

เขาอาศัยอยู่ในเพนต์เฮาส์ อย่างบุรุษที่มีไลฟ์สไตล์การใช้ชีวิตหรูหรา

กาสิโนไม่ได้ใช้ชีวิตแบบนั้นเพื่ออวดรวย แต่มันคือชีวิตปกติของเขา ห้องเพนต์เฮาส์สุดหรูในราคาสูงถึงหลักร้อยล้านบาท ก็เป็นแคที่พักของเขา ในประเทศไทยเท่านั้น กาสิโนไม่ได้ให้ความสำคัญอะไรมากไปกว่านั้น

“รอสักครู่นะคะ แพงไปชงกาแฟให้คินน์ก่อน”

คีตลาเกลี่ยนิ้วกับแก้มเขา แก้มสากของกาสิโนมีไรเครารอบกราม แกร่งที่ทำให้เขายิ่งดูดันและเซ็กซี่ คีตลาชอบใช้มือนุ่มละมุนของเธอลูบไล้เล่น ซึ่งกาสิโนก็ไม่เคยว่า หญิงสาวเดินจากโต๊ะที่เขานั่งไปยังเคาน์เตอร์เตรียมเครื่องดื่ม

คีตลาจะชงกาแฟให้กาสิโนดื่มด้วยตัวเองทุกแก้ว เพราะถ้าไม่ใช่ฝีมือเธอเขาก็ไม่ดื่ม กาสิโนเป็นคนเรื่องมาก แต่คีตลาไม่ต้องใช้ความอดทนกับเขาเลย เพราะหญิงสาวเต็มใจที่จะดูแล คีตลาจัดการเรื่องกาแฟของกาสิโนอย่างพิถีพิถัน แตกต่างจากที่ซิงให้ลูกค้าทั่วไปก็คือความใส่ใจสำหรับเพื่อนสนิทคนพิเศษ

“ริลาจ๊ะ หยิบกล่องที่แพงแซ่ไว้ในตู้ให้แพงหน่อยสิจ๊ะ ที่แพงเขียนชื่อคินน์ไว้”

“คะคุณแพง”

พนักงานในร้านเดินไปเปิดตู้แช่อาหารแล้วหยิบกล่องที่มีชื่อของกาสิโนเขียนอยู่บนกระดาษข้างกล่องออกมาส่งให้กับเจ้านาย นอกจากเป็นเจ้านายที่สวยแล้ว คีตลาตั้งใจดี พุดเพราะกับพนักงานไม่เคยถือตัวว่าเธอเป็นเจ้าของร้าน ให้เกียรติพนักงานอย่างเท่าเทียมกัน

แต่อีกมุม คำสั่งของคีตลาก็ต้องได้รับการให้เกียรติจากพนักงานเช่นกัน พนักงานที่ไม่ให้เกียรติคำสั่งของคีตลา หญิงสาวจะตัดสินใจเชิญออกเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาในอนาคต คีตลาดูแลพนักงานด้วยความคิดว่าเธอต้องมีทั้งพระเจ้าและพระคุณ ไม่ใช่จ้องแต่จะเอาเปรียบพนักงาน เธอให้ใจพนักงาน พนักงานก็ต้องให้ใจร้านที่ทำให้พวกเขามีอาชีพเช่นกัน

“ได้แล้วคะคุณแพง”

“ขอบใจนะริสา”

คีตลากล่าวขอบคุณพนักงาน แล้วก็หันไปวางกล่องบนพื้นที่เตรียมอาหารกับเครื่องต้ม หมิงสาวเงยหน้าขึ้นแล้วก็ส่งยิ้มไปให้กาคินน์

“คินน์คะ รับแซนด์วิชเป็นมือเข้าด้วยได้ไหมคะ”

ถามเสียงหวานออกต้ออ่อนแบบนั้น กาคินน์จะปฏิเสธได้อย่างไร ชายหนุ่มพยักหน้ารับ คีตลากรีบทำเครื่องต้มและแซนด์วิชจัดเรียงใส่จาน นำทั้งจานและแก้ววางบนถาด ก่อนจะยกขึ้นและเดินไปหากาคินน์

“มือเข้าของคินน์คะ”

“สวัสดีครับคุณแพง”

คีตลายังไม่ทันเดินไปนั่งบนเก้าอี้ เธอเพิ่งวางถาดลงบนโต๊ะกลม ก็มีลูกค้าหนุ่มเอ่ยทัก เพราะหมิงสาวยืนอยู่ในจุดที่เลยออกมาจากกระถางต้นไม้ประดับ ซึ่งบังกาคินน์พอดี อีกฝ่ายจึงมองไม่เห็นเขา

“สวัสดีค่ะคุณสัญญาจร”

คีตลาให้ความสำคัญกับบริการในระดับที่เท่าเทียมกับวัตถุดิบและรสชาติของสินค้าที่จำหน่ายในร้านของแพง เธอทำเป็นตัวอย่างให้พนักงานทุกคนเห็น ลูกค้าประจำของร้าน จะต้องได้รับการใส่ใจ จัดจ้านั่งชื่อและเมนูประจำ

“คุณแพง...”

รอยยิ้มหวานๆ ของคีตลาทำให้คนมองถึงกับเคลิบเคลิ้ม เผลอตัวเรียกชื่อหมิงสาวออกมา ก่อนจะหุบยิ้มเมื่อกาคินน์ยืนหน้าผ่านต้นไม้ประดับออกมามองคนที่เรียกชื่อคีตลา ใบหน้าดุตันของชายหนุ่ม และดวงตาอำมหิตทำให้ลูกค้าหนุ่ม รีบก้มศีรษะให้แล้วเดินไปนั่งบนโต๊ะทันที

“คินน์”

คีตลาซ้อนใบหน้าหล่อจัดจนคนมองแทบลืมหายใจของกาคินน์ด้วยมือหนุ่ม ทันใดเห็นสีหน้าและแววตาของเขาพอดี

“คินน์ทำหน้าที่ตาแบบนี้ ลูกค้าของแพงก็ตกใจลึกลับ”

“ช่างหัวมัน”

คีตลาแตะนิ้วลงบนริมฝีปากของกาคินน์ เกรงว่าเขาจะเสียงดังจน ลูกค้าได้ยิน เพราะถึงยังไงเธอก็ต้องให้เกียรติลูกค้า

“คินน์นิสัยไม่ดี ชอบแกล้งลูกค้าของแพง”

“ไปนั่งเลย เร็วด้วย”

“ค่ะๆ ดูลูกค้าของแพงไม่พอ ยังจะดูแพงอีก เตี้ยวแพงมานั่งนะคะ ขอตัวสักครู่ค่ะ”

“ไปไหน”

กาคินน์คว้ามือคีตลาเอาไว้ หญิงสาวที่กำลังจะเดินไปที่เคาน์เตอร์จึง ต้องหันมารายงานกาคินน์ก่อน ไม่งั้นเขาจะต้องไม่สบบารมณณ์เพิ่มขึ้นแน่

“แพงไปสั่งงานแบบเดียวค่ะ เตี้ยวแพงมานะคะ”

กาคินน์ไม่ยอมปล่อยให้มือ คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน คีตลายิ้มเหมือน อ่อนอกอ่อนใจระคนเอ็นดู เธอแตะปลายนิ้วชี้ลงระหว่างหัวคิ้วที่กำลัง ขมวดมุ่น

“พี่ทับทิมคะ รบกวนมาหาแพงสักครู่ได้ไหมคะ”

“ได้ค่ะคุณแพง”

พนักงานในร้านที่ถูกเรียก เดินเข้าไปหาคีตลา ออดยิ้มชินๆ ไม่ได้ เมื่อเห็นกาคินน์อยู่กับเจ้านายของตัวเอง ซึ่งพนักงานในร้านแอบลุ่นกัน คึกคักว่าทั้งคู่จะเป็นเพื่อนที่เข้าตำราเพื่อนสนิทคิดไม่ซื่อ

“พี่ทับทิมคะ รบกวนตัดขนมเค้กแถมให้คุณสัญญาจรด้วยนะคะ บอกว่าแทนคำขอโทษที่ทำให้ตกใจเมื่อสักครู่ค่ะ”

“ได้ค่ะคุณแพง พี่ทับทิมจัดการให้ค่ะ”

“ขอบคุณค่ะพี่ทับทิม แพงไม่มีเรื่องรบกวนแล้วค่ะ”

รู้ว่ากาคินน์คงไม่ยอมปล่อยให้เธอล่องๆ คีตลาก็เลยแก้ปัญหาด้วยการ เรียกพนักงานเข้ามาสั่งงานให้เขาได้ยินด้วยเลย เพราะเธอไม่มีความลับกับ เขาอยู่แล้ว ทับทิมเดินห่างออกไป จากคนสั่ง คีตลาก็กลายเป็นคนที่ถูกลัง

“ไปนั่ง”

คนสิ่งนี้ก็ดูกับเธอจ้งเลย เห็นหน้าตุ้มๆ ของเขาแล้วคีตลาก็นึกอยาก
แก้งด้วยการก้มหน้าลงไปหอมแก้มเขา ดูสิว่าเขาจะทำหน้ายังไง กาคินน์
อาจจะอารมณ์ดีขึ้น หรืออารมณ์ร้ายหนักกว่าเดิม เพราะฉะนั้นเธอเลยได้
แค่คิดแต่ยังไม่กล้าเสี่ยงทำ

“คะท่านคินน์”

แก้งย่อตัวลงรับคำสั่งเรียกเขาเสียงหวานนอบน้อม คีตลาเดินไปที่
เก้าอี้ กาคินน์ก็ยังไม่ปล่อยมือเธอ เพราะระยะของโต๊ะไม่ได้กว้างเลย จน
หญิงสาวนั่งลงแล้วนั่นแหละเขาถึงยอมปล่อยมือ

“แพงคนกาแพ่ให้ณะคะ”

กาแพ่ของกาคินน์ไม่มีส่วนผสมอย่างอื่นเลย นอกจากกาแพ่ที่ผ่าน
ความร้อนในอุณหภูมิเหมาะสม หรือเรียกง่ายๆ ว่ามันคือกาแพ่ดำ แต่คีตลา
ก็อยากเอาใจ ใช้ช้อนคนให้เขาเบาๆ แล้วก็ยกแก้วกาแพ่ส่งให้ชายหนุ่ม
หน้าดู

“แพงต้องเป่าให้ด้วยไหมคะ”

“ไม่ต้อง”

“แพงตัดแซนด์วิชให้ณะคะ”

เขารับแก้วกาแพ่ไปแล้ว คีตลาาก็ใช้มีดตัดแซนด์วิชที่เธออบร้อนมา
ด้วย ตัดให้เป็นชิ้นพอดีคำ แล้วก็ยื่นจ่อไปที่ปากของกาคินน์

“อ้าปากคะ อย่าให้แพงต้องดูณะคะ แพงขอเตือนก่อนนะคะ แพงดู
แล้วแพงนำกล้วนน้ำ”

กาคินน์ยอมอ้าปาก คีตลาี่ยมซ่าๆ แต่ไม่คิดว่าที่เขาเชื่อฟังแบบนี้
เพราะเขากลัวเธอหรอก แต่กาคินน์สะบัดแขนเบาๆ ก็ทำให้เธอกระเด็นได้
อย่างง่ายดาย แต่ถึงกาคินน์จะขี้รำคาญ หงุดหงิดง่าย และเจ้าอารมณ์ แต่
เขาก็ไม่เคยเกรี้ยวกราดใส่คีตลา

“มือเขาน่ะสำคัญณะคะ แพงพูดทุกวันจนแพงกลัวตัวเองจะกลายเป็น

คนขี้นเพราะคินน์แล้วนะคะ”

คีตลาตัดแซนด์วิชอีกคำ แล้วก็จ่อป้อนไปที่ปากของกาคินน์ ถ้าเธอป้อนเขาก็ยอมอ้าปากรับ หญิงสาวก็ป้อนไปเรื่อยๆ จนหมด เพราะเธอตั้งใจทำเพื่อเป็นมือเข้าให้กาคินน์

“บัสโหล เพื่อนรัก”

คีตลาหันไปยิ้มให้เพื่อนสาวคนสนิท พริษา อธิรักษ์ ก้าวขาที่ยืนอยู่บนรองเท้าส้นสูงเข้าไปในร้านของแพง ก่อนจะถอดแว่นกันแดดอันโตออกจากใบหน้า

“สวัสดีค่ะแพนด้า”

คีตลาเดินออกมาจากเคาน์เตอร์เตรียมเครื่องดื่ม เข้าไปสวมกอดกับเพื่อนเป็นการทักทาย พริษากอดกับเพื่อนเสร็จก็หันไปส่งคนขับรถของเธอ

“นั่งได้เลยนะเกษม ฉันจะคุยกับเพื่อนนานสักหน่อย แพงจำจัดเครื่องดื่มกับขนมให้เกษมด้วยนะ เก็บเงินที่ฉัน ห้ามฟรี”

“ได้จ้ะ”

คีตลาเรียกพนักงานเข้ามาช่วยดูแลเกษม พาไปนั่งโต๊ะ และส่งเมนูให้เกษมเลือก ซึ่งเกษมก็รับไปดูด้วยกิริยานอบน้อมเกรงใจ แต่การทำงานกับพริษา ถึงเธอจะเป็นคุณหนูไฮโซ สวยและรวยมาก แต่พริษาไม่ดูถูกคน เธอให้เกียรติและมีน้ำใจกับคนที่ทำงานกับเธอเสมอ

“แพนด้าไปนั่งที่โต๊ะของคินน์ดีกว่า”

“หมั่นไส้”

พริษากลอกตามองเพดานแสนสวยของร้าน แล้วก็เดินตามแรงจูงใจของเพื่อนไปยังโต๊ะประจำของกาคินน์ นั่งลงเรียบร้อย ก็หันไปสั่งเครื่องดื่มกับขนมกับพนักงานที่เดินเข้ามารับออเดอร์

“นี่คิดเงินของฉันกับเกษมรวมกันด้วยนะ ห้ามลด ห้ามฟรี ของซื้อ

ของชาย ฉันไม่ชอบเอาเปรียบเพื่อน โอเค?”

“โอเค”

พริษาต้องบอกแบบนี้เสมอ เพื่อไม่ให้คีตลาเลี้ยงดูปู่เสีย ของพริษาชอบ แต่จะกินฟรีๆรอบที่มหาเพื่อนไม่ได้เด็ดขาด

“กลับจากฝรั่งเศสเมื่อไหร่แพน”

“มาถึงเมื่อวาน วันนี้ก็เลยแวะมาหาเธอไง”

“คิดถึงเธอ”

“ทำยังไงได้ละ เพื่อนเราดันติดหนุ่ม ชวนไปช้อปปิ้งด้วยกันที่ต่างประเทศแค่อาทิตย์สองอาทิตย์ก็ไม่ยอมไป”

พริษาแก้มองว่าเข้าใจ คีตลาบอกกับคนอื่นว่ากาคินน์เป็นเพื่อนสนิท แต่เพื่อนสนิทอะไรจะตัวติดกัน ต้องเจอกันเกือบทุกวัน ดูแลกันประหนึ่งเป็นครอบครัวเดียวกัน

“ก็...พอถามคินน์ว่าแพงไปได้ไหม เขาก็หงุดหงิด”

“นี่ ไหนบอกเป็นเพื่อนสนิทกันไง แล้วทำไมต้องหงุดหงิดด้วยละ”

“คินน์คงเป็นห่วง”

พริษาเป็นเพื่อนสนิทของคีตลาก็จริง แต่เธอไม่ได้สนิทกับกาคินน์ พริษากับคีตลานั้นสนิทกันเพราะรู้จักกันตั้งแต่เรียนอนุบาลจนจบชั้นมัธยมต้น และย้ายไปเรียนต่อที่อังกฤษในระดับชั้นมัธยมปลาย

เวลาของกาคินน์กับคีตลาเริ่มตื้นขึ้น เมื่อคีตลาไปเรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยที่ฝรั่งเศส ส่วนพริษาเลือกเรียนระดับมหาวิทยาลัยในอังกฤษเหมือนเดิม แต่ทั้งคู่ก็ยังติดต่อกันเรื่อยมา

คีตลาต้องไปเรียนมหาวิทยาลัยที่ฝรั่งเศส เพราะมารดา กับบิดาเลี้ยงของเธออยู่ที่นั่น คีตลาจัดวางการศึกษาของลูกอย่างรอบคอบ ให้เรียนที่ไทย เพื่อให้รู้ขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ส่งไปเรียนต่อที่อังกฤษเพื่อให้ได้ภาษาอังกฤษ

แล้วก็เรียกตัวไปเรียนที่ฝรั่งเศส เพื่อให้ลูกได้อีกหนึ่งภาษาและจะ

ได้ใกล้ชิดกันด้วย ศิลยาแต่งงานกับ ฟรองซัวส์ เศรษฐีชาวฝรั่งเศสหลังจากเป็นแม่หม้ายเลี้ยงดูบุตรสาวคนเดียวมานาน ตอนแต่งงานใหม่คีตลาเรียนจบชั้นมัธยมต้นแล้ว

คีตลาไม่มีปัญหาที่มารดาแต่งงานใหม่ เธอให้ความเคารพบิดาเลี้ยง และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน การเรียนระดับมหาวิทยาลัยทำให้เธอได้พบกับกาตินน์ที่เรียนในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เขาอายุมากกว่าเธอสามปี แต่เพิ่งเข้าเรียนในปีเดียวกัน เพราะเขาพักเรื่องเรียนไปมุ่งมันเรียนรู้การทำงาน ของห้องเสื้อชื่อดัง ซึ่งเขาต้องรับช่วงต่อจากบิดา

“ทำตัวเหมือนเป็นแฟนกัน”

“ก็...เป็นเพื่อนสนิทกันนี่”

“สนิทระดับไหนล่ะ ทุกวันนี้เธอก็เหมือนเป็นเมียเขาไปครึ่งตัวแล้ว เกรงใจกันเหลือเกิน”

“แฟนด้า พูดแบบนี้คินน์จะเสียหายนะ”

“เธอต้องกลัวตัวเองเสียหายสิยะ”

พริซาจใจถอนหายใจเสียงดัง แล้วก็ยื่นมือไปจับแกว้เครื่องตุ้มจากพนักงานของร้านที่นำมาเสิร์ฟ รับประทานอาหารเหมือนต้องการดับความร้อน ภายใใจ

“คินน์ไม่เคยพูดว่าเราเป็นอะไรมากกว่าเพื่อนนี่”

“เขาแสดงออกไม่ชัดเจนพอ?”

“คงเพราะเราอยู่ด้วยกันแบบนี้มาตลอด แล้วก็เรื่องแบบนี้แพงไม่ อยากคิดไปเองด้วย เพราะถ้าคิดไปเองแพงต้องถล่มถึกแน่”

“ก็เลยรอให้เขาบอก?”

“ก็คงแบบนี้”

พริซามองเพื่อนสาวตรงหน้า ทั้งสวย ทั้งรวย แถมยังเซ็กซี่ขี้ใจ หนุ่มๆ ขนาดนี้แต่กลับต้องมาคอยแอบหลงรักเพื่อนสนิทของตัวเอง

“ระวังเถอะ ถ้าเขามีคนอื่น เธอจะน้ำตาเซ็ดหัวเขา”

“อย่าแข่งกันสิ มาเพื่อบ่นหรือไงจะคุณแพนด้า”

“นั่นก็ด้วย เห็นหน้ากันแล้วขอบ่นนิดหนึ่งไม่ได้หรือไง ที่บ่นเนี่ยก็ เพราะเป็นห่วงหอรอกนะ ไม่อยากให้เพื่อนต้องเสียใจ รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น สวยโดดเด่นมาตั้งแต่สมัยเรียน แต่กลับต้องจมปลักอยู่กับผู้ชายปากหนัก ถึงเขาจะหล่อระเบิดระเบ้อแบบนั้น แต่พวกคนหล่อๆ ไว้ใจได้ที่ไหน ได้ข่าวว่าสาวตรีม่”

“อืม ก็คงจั้น คินน์เขาเนื้อหอม”

“แล้วเธอเนื้อไม่หอมหรือไง”

“เนื้อหอมไปจะมีประโยชน์อะไร ไม่ได้ชอบคนที่มาจีบนี่”

“แม่คุณ พุดจানাเอ็นดู เธอเน่มันสวยเลือกได้นะยะ”

“สวยเลือกได้อยู่ไรกัน บางครั้งต่อให้สวยก็เลือกไม่ได้หรอก”

“เธอเลือกที่จะติดแหง็กอยู่กับคนที่เธอเรียกว่าเพื่อนสนิทต่างหาก แต่กีช่างเถอะ พุดยังไปเธอก็คงไม่เปลี่ยนอยู่ดี ฉันจะมาชวนไปงานปาร์ตี้”

พริษาพุดเข้าเรื่อง ถึงจะบ่นว่ายังไง พริษาก็รู้ว่าเพื่อนของเธอเน่ มันคงอยู่กับกา คินน์คนเดียวเท่านั้นแต่พริษาก็อดไม่ได้ ต้องพุดบ้างเพื่อกระตุ้นให้เพื่อนกล้าเดินหน้า บางครั้งการบอกความรู้สึกไปตรงๆ แล้วถูกปฏิเสธ เสียใจไปเลยก็คงดีกว่าความสัมพันธ์ลึกลับปิดล็อกแบบนี้

“งานปาร์ตี้อะไร”

“ปาร์ตี้เพื่อนๆ สมัยเรียนมัธยมต้นไง”

“ต้องขออนุญาตคินน์ก่อน”

“ฉันว่าแล้วต้องตอบแบบนี้ ไม่รู้ละ ยังไงเธอก็ต้องไปงานนี้ ถ้าเธอกลัวเขาไม่ให้ไป ก็ชวนคุณกา คินน์ของเธอไปด้วยกัน งานแบบนี้ก็ควรแฟนไปรอดกันเป็นปกติอยู่แล้ว เธอก็ต้องไม่น้อยหน้าใคร เธอสวยที่สุดในรุ่นเลยนะ พวกที่อิจฉาเธอต้องรอเก้ออยู่แน่ อันที่จริงคุณกา คินน์ของเธอเน่ คงออกงานนี้เด่นอย่าบอกใครเลย คนบ้าอะไรเกิดมาหล่อแบบนี้ ทั้งหล่อทั้งรวยจนน่าหมั่นไส้”

ส่วนมากแล้วผู้ชายที่รวยมักจะไม่ค่อยหล่อ ส่วนคนที่หล่อก็ไม่ค่อยรวย แต่กาตินน์แตกต่างจากคนที่พริษาเคยเจอ นอกจากเขาแล้ว กลุ่มเพื่อนสนิทของเขาก็ยังน่าสนใจมากอีกด้วย คิดไปคิดมาพริษาก็ยังอยากจะสนิทกับกาตินน์ เพื่อจะได้รู้จักกับกลุ่มเพื่อนสุดเพอร์เฟกต์ของเขาบ้าง

“ไม่ได้อยากคงไปอวดใครซะหน่อย”

“มีให้คงก็คงไปเออะน่า สรุปรว่าต้องไปให้ได้นะ ถ้าปัญหาหนักเธอก็เอาตัวเข้าแลกไปเลยจบ”

“แพนด้า แนะนำเพื่อนแบบนี้ได้ยังไง”

“รู้หรือกว่าเพื่อนก็อาจจะอยาก พุ่นเขาแซบแบบนั้น ก็น่าลองอยู่นะ ไปขอมาให้ได้ก็แล้วกัน งานปาร์ตี้มีวันมะริ่นนะ งานเริ่มตอนหนึ่งทุ่ม”

พริษาบอกชื่อโรงแรมที่จัดงาน เธอตั้งใจให้คีตลาชวนกาตินน์ไปงานด้วยกัน เพื่อมหาเศรษฐีหนุ่มคนนั้นจะได้รู้สึกตัวเสียที่ว่าควรทำอะไรให้ชัดเจนกับเพื่อนรักของเธอ เพราะคีตลาเองก็เนื้อหอมไม่ใช่เล่น

“ห้ามเบี้ยวนะ ถ้าเบี้ยว จันโกรธ”

“แพงรู้แล้ว”

“เชิญคะคุณแพง”

“ขอบคุณคะ แพงมีเครื่องดื่มกับขนมมาฝากด้วยนะคะ”

เลขาฯ หน้าห้องของกาตินน์ลุกขึ้นมาต้อนรับคีตลา เฉพาะคีตลาคนเดียวเท่านั้น ต่อให้เจ้านายหนุ่มมีงานยุ่งมากแค่ไหนก็คงไม่มีคำว่า ‘ไม่ให้พบ’ แต่คีตลาสามารถเข้าไปได้ตลอดเวลา

“ขอบคุณคะคุณแพง”

นอกจากจะสวยมาก คีตลาวยังรวยน้ำใจมากอีกด้วย หญิงสาวเป็นคนน่ารัก ความสวยของเธอมากขนาดไหน จิตใจของเธอก็สวยอย่างทัดเทียมกัน คีตลายิ้มหวานให้เลขาฯ ของกาตินน์ แล้วก็เดินเข้าไปในห้องทำงานที่คุณเลขาฯ เปิดประตูให้

“ฝากดูแลเจ้านายด้วยนะคะคุณแพง วันนี้หงุดหงิดมากค่ะ คนอื่น
เข้าหน้าไม่ติดเลยคะ”

“แพงจะพยายามนะคะ”

คีตลากับคุณเลขาฯ กระซิบกระซาบคุยกัน คีตลาเดินเข้าไปในห้อง
ทำงานของกาคินทร์ เขาเงยหน้าขึ้น หญิงสาวก็ยิ้มหวานส่งให้ รอยยิ้มอ่อนโยน
ดวงตาทอประกายวิบวับของเธอทำให้กาคินทร์ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่
เหมือนกำลังระบายความรู้สึกบางอย่างออกมาจากอก

เขากำลังหงุดหงิด เพราะคนทำงานไม่ได้ตั้งใจ ชายหนุ่มทำเอาห้อง
ประชุมตึงเครียดไปหมด เพราะความไม่สบายอารมณ์ของเขา ทำให้กาคินทร์
หงุดหงิดมาอย่างต่อเนื่อง แต่การได้เห็นหน้าคีตลา ทำให้อารมณ์เดือดพล่าน
ของเขาได้รับการปลอบประโลม

“คินทร์คะ แพงมาส่งเครื่องตี้มคะ แพงรบกวนเวลาทำงานของคินทร์
หรือเปล่าคะ”

“ไม่รบกวน”

คีตลาทำเครื่องตี้มสูตรพิเศษมาให้กาคินทร์ เป็นเครื่องตี้มเย็นที่มี
ส่วนผสมของนมสดและผลไม้หลากชนิด แทนกาแฟที่เธออยากให้เขาลด
การตี้มมันลงบ้าง เพราะกาคินทร์ตี้มมันเยอะเกินไป เขาเคยตี้มจัดถึงวันละ
แปดแก้ว

คีตลาต่อรองลงมาได้วันละสี่แก้ว ลดลงมาเหลือสามแก้ว และตอนนี้
เธอก็อยากให้เขายอมลดมันลงให้เหลือวันละหนึ่งถึงสองแก้ว หญิงสาว
ก้าวขาขึ้นไปบนพื้นที่เล่นระดับ ยกสูงขึ้นจากพื้นอีกสองระดับ ซึ่งเป็นส่วน
ที่ตั้งโต๊ะทำงานของกาคินทร์

“แพงเตรียมอาหารกลางวันมาด้วย เรากินมื้อกลางวันด้วยกันได้ไหม
คะ”

กาคินทร์สบตากับเธอ เขาวางปากกาในมือลงแล้วก็พยักหน้าตอบรับ
คีตลาวางถุงผ้าและกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะทำงานของกาคินทร์ เพราะ

ขนาดโต๊ะที่กว้าง ยาว และมีพื้นที่เหลือเฟือ ก่อนจะเดินอ้อมไปด้านหลัง
โต๊ะทำงานของเธอ เธอวางมือลงบนขาของเก้าอี้ทั้งสองข้าง ใช้มือนุ่มละมุน
บีบนิ้วให้เขา ชายหนุ่มเอนศีรษะไปแนบแก้มกับแขนขาของเธอ นิ่งนิ่งทำนั้น
การไม่ปฏิเสธ ก็เท่ากับเก้าอี้อนุญาตให้เธอนวดเฟ้นเพื่อให้เขาผ่อนคลาย
กล้ามเนื้อตึงเครียด

2

คนที่แอบรัก

“ไหน้อยใช้ไหมคะ”

จากไหล่กว้าง มือนุ่มเลื่อนขึ้นไปทาบกับซีกแก้มสากระคาย คีตลา
ลูบไล้แผ่วเบา แล้วก็วางมือทาบไว้แบบนั้น เธอเป็นห่วงเขาเกินคำว่า
‘เพื่อนสนิท’ ไปไกลมากเหลือเกิน แต่คีตลาก็ไม่กล้าที่จะพูดออกไป

เธอมีความมั่นใจในการทำธุรกิจและการดำเนินชีวิต แต่ยกเว้นเรื่อง
ของกาคินห์เอาไว้ หญิงสาวไม่อยากสูญเสียเขาไป ต่อให้เป็นได้แค่เพื่อน
ก็คงดีกว่าต้องถูกละทิ้งออกไปจากชีวิตของกาคินห์ตลอดกาล

“นิดหน่อย”

“เมื่อคินห์นอนก็โหมงคะ”

คีตลาถามเขาต่อเนือง จะเรียกว่าเข้าซี้ก็ยิ่งได้ แต่กาคินห์ก็ไม่รู้ลึกว่า
เธอก้าวก้าวเรื่องส่วนตัวของเขา ความห่วงใยของเธอคือความริ้นรมย์สำหรับ
ชายหนุ่ม

“ไม่ตอบแบบนี้ต้องนอนดึกแน่เลย”

“ไม่ดึก”

“งั้นต้องนอนเข้าแน่เลย”

“ไม่ได้นอน”

“หมายความว่าไม่ได้นอนเลยหรอคะ”

เสียงหวานนั้นเข้มขึ้นเล็กน้อย แต่ถึงจะเข้มแต่ก็ยังหวานมากอยู่ดี คีตลาขยับตัวไปยืนข้างเก้าอี้ของชายหนุ่ม กาคินน์เอนตัวตาม คีระชะของชายหนุ่มก็เลยพิงเข้ากับเรือนกายของคีตลา

“แพงไม่ค่อยโอเคนะคะแบบนี้”

หญิงสาวข้อนไบหน้าของเขาขึ้น การสัมผัสของเธออ่อนโยน สำรวจไบหน้าของกาคินน์ แล้วก็ทำแก้มป่องใส่เขา

“คินน์นี่น่าตีมากเลยรู้ไหมคะ ไม่ได้นอนแล้วยังจะแหวะไปหาแพงอีก คราวหลังบอกแพงลิดะ แพงเอากาแฟมาส่งให้ก็ได้ค่ะ”

การไปทำหน้าที่ตรวจตราความเรียบร้อยที่ร้านของแพง กาคินน์ทำไม่ได้ขาด เขาไม่ได้สนใจความเรียบร้อยของร้าน แต่สนใจว่ามีใครมาเกะเกะเจ้าของร้านคนสวยเพื่อนสนิทของเขาหรือเปล่า

“บ่นอะไรนักหนา น่ารำคาญ”

“รำคาญแพงหรอคะ งั้นแพงกลับตีใหม่คะ”

เธอทำท่าจะผละออกห่าง คีตลาไม่กลับหรอก ถ้ายังไม่ได้ดูแลเขา จนเขารับประทานอาหารมื้อกลางวันเรียบร้อย กาคินน์นะ ปล่อยให้คลาดสายตาได้ที่ไหน เพราะเขามักจะทำงานหนักจนลืมดูแลตัวเอง คีตลาจึงต้องคอยดูแลเขาไม่ห่าง

“แพง จะไปไหน”

กาคินน์ยื่นแขนตามคว้ามือนุ่มเอาไว้ คีตลาไม่ได้ไปไหนไกล เธอก็แค่เอาคินน์เขาเล็กๆ น้อยๆ เพื่อที่กาคินน์จะได้รู้จักถนอมน้ำใจเธอบ้าง เพราะถึงอย่างไร หญิงสาวก็รู้ตัวว่าตอนนี้เธอไปจากเขาไม่รอด

“ก็คินน์ดูแพงนี่คะ แถมยังบอกว่ารำคาญแพงด้วยคะ”

“ไม่ได้ดู”

เขามองเลี้ยวหน้าด้านข้างของผิวขาวฟ่อง แก้มของเธอกลมป่อง น่าหอม กาคินทร์ลุกขึ้นยืนแต่ยังยึดมือหญิงสาวเอาไว้ พอคีตลาขยับตัว ชายหนุ่มก็เข้าถึงตัว ไปหยุดยืนซ้อนหลังแล้วโอบแขนกอดรัดหญิงสาว เนื้อนุ่มตัวหอม

“ปล่อยล่ะ แพงจะกลับแล้วล่ะ”

“ไม่ให้กลับ”

“คินทร์อยากให้เห็นแพงอยู่หรือคะ”

“อืม” เธอไม่บังคับให้เขาพูดมากกว่านั้น คีตลาฟังพอใจกับคำตอบของกาคินทร์ เขารั้งให้เธออยู่ต่อ ก็บ่งบอกว่าเธอเชื่อว่าจะไม่มีความสำคัญต่อเขา

“คินทร์คะ”

พอเธอขยับตัว เขาก็กอดแน่นขึ้น คีตลาแทบจะจมหายเข้าไปในอ้อมอกของเขาอยู่แล้ว หญิงสาววางมือลงบนลำแขนแกร่งที่มีเลือดชีพจรเต้นยาวลีซาวของเขาขวางอยู่ เธอลูบเบาๆ ลงบนลำแขนแกร่ง

“กอดแน่นจนแพงหายใจไม่ออกแล้วนะคะ แพงไม่ไปไหนหรอกคะ แพงจะอยู่กับคินทร์”

เธอหมุนตัวหันไปหาเขา คราวนี้กาคินทร์ยอมคลายอ้อมแขนให้คีตลาขยับตัวได้อิสระมากขึ้น หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา ที่เธอชอบสวมรองเท้าส้นสูงปริ๊ด นอกจากเพื่อความสวยงามก็เพื่อกาคินทร์ มันจะทำให้เธอสูงขึ้นและมองเห็นเขาได้ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้น

“เวลาคินทร์ดู แพงก็น้อยใจนะคะ”

“ขอโทษ”

หญิงสาวยิ้มอ่อนโยน เธอแตะมือเข้ากับแก้มเขา แล้วก็เอนตัวเข้าไปหากาคินทร์ ฟิงร่างกับอกเขา ชายหนุ่มก็โอบแขนกอดเอวหญิงสาวเอาไว้ หลวมๆ

“แพงไม่ได้โกรธคินทร์นะคะ แพงน้อยใจ”

“ฉันรู้”

“แต่ตอนนี้แพ่งหายน้อยใจแล้วค่ะ”

เธอเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา ชายหนุ่มทาบมือเข้ากับสะโพกผาย เขา
ลูบไล้มันเบาๆ เหมือนว่าตัวเองมีสิทธิ์ในเนื้อตัวของคีตลา กาคืนนั้นมักจะ
แตะต้องเธออย่างสนิทสนม แต่ถ้ามีผู้ชายคนอื่นกล้าแตะเธอเหมือนที่เขา
แตะ ชายหนุ่มบอกได้คำเดียว

มึงตาย!

“ให้แพ่งดูแลคืนนี้นะคะ ห้ามตื้อแล้วก็ห้ามดูแพ่งนะคะ”

“ไม่ตื้อ ไม่ดู”

ข้าวหน้าเนื้อคือเมื่อกกลางวันของคีตลากับกาคืนน์ หญิงสาวทำเอง
กับมือ พิธีพิธันตั้งแต่การคัดเลือกว้ตฤติบ เลือกเนื้อส่วนที่กาคืนน์ชอบ
ปรุงรสด้วยรสชาติที่เขาชอบอีกเหมือนกัน คีตลาเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ แต่
ไม่ได้เบรี้ยว ฉะฉวน มีดีแค่สวยไฉไลอย่างเดียว

นอกจากสวย เธอก็ยังมีความอ่อนหวาน
แบบผู้หญิง มีครบทั้งเสน่ห์ของเรือนร่างและเสน่ห์ปลายจวัก หญิงสาวจัด
เตรียมอาหารกลางวันสำหรับตัวเองและกาคืนน์ที่มูมรับประทานอาหาร
ภายในห้องทำงานของชายหนุ่ม

“ทำอะไรมาให้กิน”

กาคืนน์รู้ว่าป็นอาหารฝีมือเธอ ถ้าหากคีตลาเตรียมมา หญิงสาวจะ
ทำด้วยตัวเอง เขาเดินไปหยุดยืนด้านหลังคีตลา ชะงักหน้าข้ามไหล่เธอ
มองไปยังอาหารบนโต๊ะ

“ข้าวหน้าเนื้อค่ะ เมื่อวานคืนนี้บ่นว่าอยากกินไข่ใหม่คะ”

“อืม” เขาส่งเสียงตอบในลำคอ ในอกฟุ้งพอลใจที่คีตลาจذำรายละเอียด
ยับย้อยเกี่ยวกับตัวเขาได้ เพราะนั่นหมายถึงชายหนุ่มคือคนสำคัญ เขายืน
อยู่ใกล้เธอมาก เรือนกายเสียดสีกับร่างอันอ่อนแอที่กำลังหีบจับเตรียม

อาหารให้เขา

กลิ่นกายหอมๆ ของเธอรวยรินมาถึงจมูกของเขา ชายหนุ่มเฝ้ามือลงบนขอบโต๊ะรับประทานอาหาร ก้มหน้าลงมองลำแขนขาวเนียน ผิวพรรณของคีตลาขาวผุดผ่อง กาคินทร์ไม่รู้ว่าจะควรเรียกว่าชาวแบบไหน เธอขาวผ่องน่านมองจนแทบจะเรืองแสงได้

ชาวนวลเนียนสม่ำเสมอทั้งตัว เพราะผิวกายส่วนที่โผล่พ้นเสื้อผ้าของคีตลา ไม่มีส่วนไหนที่สีผิวกระด้างแตกต่างเลยสักนิด เสื้อผ้าของเธอส่วนใหญ่ตัวเล็กนิดเดียว ไม่ถึงกับโป๊ แต่ก็ทำให้เธอเซ็กซี่แบบสวยแพงสมชื่อ

กาคินทร์รู้จักกับเธอปีนี่เข้าปีที่แปด เขารู้เรื่องของเธอละเอียดยิบ เธอสูงห้าฟุตหกนิ้ว น้ำหนักปัจจุบันคือห้าสิบสอง สัดส่วนสามสิบหก ยี่สิบสาม สามสิบเจ็ด กาคินทร์ยังรู้ละเอียดมากกว่านั้น เขารู้ว่าเธอสวมบราคัพซี รูปร่างเพรียวบางแต่อกใหญ่บึ่ม อุ่มจนเขาหน้าตั้งตาขวางเวลาเธอสวมเสื้อที่มองเห็นเนินอกรำไร

คีตลาสวมรองเท้าเบอร์เจ็ด เธอมีช่วงขาที่เรียวยาว ขาสวยเหมือนเกิดมาเพื่อเป็นนางแบบ ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีโมเดลลิ่งติดต่อนำเธอไปแคสดีน แต่กาคินทร์ไม่เห็นด้วย คีตลาก็พับโครงการไม่สนใจมันอีกนางแบบเธอ? ฝันไปเถอะ! เพราะนั่นหมายถึงเธอต้องสวมเสื้อผ้าที่บางครั้งมันอาจยั่วยวนเกินความจำเป็นด้วยคำว่า ‘งาน’

“เสร็จแล้วค่ะ”

“นั่งลิ”

“ขอบคุณค่ะ”

เธอจัดโต๊ะ เตรียมอาหาร กาคินทร์ก็เลื่อนเก้าอี้ให้เธอ คีตลากับกาคินทร์มีช่วงเวลาพิเศษด้วยกันที่ไม่สามารถอธิบายให้คนอื่นเข้าใจได้ ต่อหน้าคนอื่นเขาดูดีใจ เอาแต่ใจ และซึ่หูตึงหงิด แต่เมื่ออยู่ด้วยกันสองคน นอกจากมุมที่แสนน่ากลัวนั้น กาคินทร์ก็มีมุมอดอ้อนและคอยดูแลเธออย่างใกล้ชิด

“จริงสิ กลับป๋วยเป็นยังไงบ้างคะคินน์”

“ถ้าการนอนทั้งวันคือเรื่องปกติของมันก็คงปกติ”

กลับป๋วยคือเจ้าเหมียวขนฟูสีส้มสลัดกับสีขาว ซึ่งกาคินน์ได้รับมาจากโอดิน ชายหนุ่มมักจะเรียกมันว่าแมวสายลับ มันจะยอมขยับตัวบ้างก็ตอนอ้อยอ้ายตื่นขึ้นมา กิน ต่อจากนั้นไม่นานก็กลับไปนอนต่อ

“กลับป๋วยชอบนอนคะ”

“ถามถึงมันทำไม”

“พอไม่เจอหลายวันก็คิดถึงคะ”

“ไปหามันสิ มันอยู่เพนต์เฮาส์ทุกวัน”

กาคินน์พูดเหมือนเจ้ากลับป๋วยจะเดินออกมาจากเพนต์เฮาส์เองได้ คีตลาสนิทกับเจ้ากลับป๋วย เพราะเธอต้องรับหน้าที่ดูแลมันแทนกาคินน์ในช่วงที่ชายหนุ่มต้องเดินทางไปต่างประเทศ เจ้ากลับป๋วยก็เหมือนเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่

คีตลาช่วยเขาเลี้ยงดูเจ้าเหมียวน้อยกลับป๋วยตั้งแต่กาคินน์ได้มันมาจากโอดินแรกๆ กระทั่งถึงตอนนี้ เจ้ากลับป๋วยก็เหมือนเป็นความรับผิดชอบของกาคินน์กับคีตลาคนละครึ่ง มันเป็นแมวน่ารัก ขี้ขอนและฉลาด และเหมือนจะรู้ว่ากาคินน์ไม่ใช่ทาสแมว แต่แมวต้องเป็นทาสของกาคินน์

เมื่อกาคินน์อยู่ที่เพนต์เฮาส์ มันจะตามไปเสนอตัวนอนเฝ้ากาคินน์นอนตรงมุมไหนก็ได้ที่ใกล้ระยະสายตาของกาคินน์มากที่สุด เจ้ากลับป๋วยชอบอ้อนเธอด้วย มันเชื่อฟังเธอ เหมือนรู้ว่าเธอจะเป็นคนคอยดูแลและให้อาหารมันยามที่กาคินน์ไม่อยู่ แต่ก็รู้ว่าสามารถเอาแต่ใจกับคีตลาได้ เพราะหญิงสาวใจดีกว่ากาคินน์

“แพ่งไปวันนี้เลยได้ไหมคะ”

กาคินน์ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงข้ามกับคีตลาเงยหน้าขึ้น เขาจ้องหน้าเธอ คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน คีตลายิ้มหวานส่งให้เขา

“หรือคินน์ไม่สะดวกคะ แพ่ง...”

เขายืนแขนข้ามโต๊ะ และนิ้วลงบนริมฝีปากอ่อนนุ่ม นัยน์ตาของชายหนุ่มดูดัน กาคินน์กำลังหงุดหงิด เพราะเธอทำบางอย่างไม่ถูกใจเขา

“กุญแจ คีย์การ์ด รหัสประตูก็มี ทำไมต้องถามมาก จะไปเมื่อไหร่ก็ได้”

กาคินน์ยิ่งปากไวทัน ถ้าหากพูดคำว่า ‘น่ารำคาญ’ ออกไปอีก อาจทำให้เขามีปัญหากับคีตลา

“แพงขอโทษค่ะ ก็แพงเกรงใจนี่คะ เพราะเราเป็นเพื่อนสนิทกัน ยิ่งสนิทกันมากเท่าไร แพงก็ยิ่งต้องเกรงใจคินน์มากขึ้นเท่านั้น”

คีตลาตอบกลับอย่างอ่อนโยน เธอแอบคาดหวังให้เขาเปลี่ยนสถานะของทั้งคู่ แต่มันก็เป็นได้แค่ความหวังเลื่อนราง กาคินน์ดึงมือกลับ แล้วก็ก้มหน้าลงไปรับประทานอาหาร คีตลาลอบมองเขา แล้วก็ยิ้มอ่อนโยน เมื่อเห็นเขารับประทานอาหารที่เธอเตรียมมาให้อย่างเอร็ดอร่อย

คีตลานั้นรอกาคินน์อยู่ในร้านของแพง ร้านของเธอจะเปิดแปดโมงเช้าปิดหกโมงเย็น กาคินน์จะมารับเธอที่ร้านตอนหกโมงครึ่ง หญิงสาวโทรศัพท์แจ้งให้คนขับรถของเธอทราบว่าวันนี้ไม่ต้องขับรถมารับเธอ

คนขับรถของคีตลา หญิงสาวรับเข้ามาทำงานตอนเธอเรียนจบระดับมหาวิทยาลัยและกลับมาที่ประเทศไทย กาคินน์เป็นคนจัดการเรื่องนี้ คนขับรถของคีตลาเป็นผู้หญิงที่คล่องแคล่ว และดูเหมือนจะแข็งแรงมากด้วย เธอมีบุคลิกที่ดี คีตลาเคยคิดเล่นๆ เหมือนกันว่าเธออาจเคยเป็นบอดีการ์ดหญิงมาก่อน

ส่วนเงินเดือนคนขับรถกาคินน์ก็เป็นคนง่าย คีตลาเคยปฏิเสธเรื่องนี้ เพราะเธอสามารถรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของตัวเองได้ แต่พอกาคินน์หน้าตั้งและยืนยันกลับมาว่าเขาจะจ่ายเอง เนื่องจากเขาต้องใช้งานคนขับรถของเธอให้คอยรับส่งคีตลาเพื่อทำธุระแทนเขาหลายอย่าง หญิงสาวก็ต้องยอม เธอหลีกเลี่ยงการมีปากเสียงกับกาคินน์

“ฝนตก”

คีตลาลุกขึ้นไปยืนมองฝนผ่านผนังกระจกไปยังภายนอกบ้าน แล้วรถยนต์คันใหญ่ของกาคินน์ก็แล่นเข้ามาจอดบริเวณฟุตบาทหน้าบ้านของแพง คีตลาพยายามเพ่งสายตาไปที่รถยนต์ของกาคินน์ เพราะไม่มีเสียงฟ้าคำรามร้องและลมพายุรุนแรง เป็นเพียงแค่ฝนโปรยปราย และเพราะรู้ว่ากาคินน์กำลังมาหาเธอ เขาอยู่ในสายตาเธอ หญิงสาวถึงควบคุมอาการบางอย่างเอาไว้ได้

“คินน์มาแล้ว”

หญิงสาวยิ้มกว้างทั้งที่เพิ่งเห็นแค่รถเขาเท่านั้น โทรศัพท์ของเธอดังขึ้น แล้วเธอก็รีบกดรับเมื่อเห็นเบอร์ของกาคินน์โชว์หราบนจอโทรศัพท์

“สวัสดีค่ะคินน์”

“ไม่ต้องออกมานะ จะเข้าไปรับ”

เขาออกคำสั่งแล้วก็กดตัดสาย คีตลาเดินไปหยิบกระเป๋าของเธอ หญิงสาวสอดแขนเข้าไปในสายคล้องของกระเป๋า แล้วก็ยื่นรถกาคินน์ ชายหนุ่มเปิดประตูเข้ามาในร้าน แล้วหญิงสาวก็เดินเข้าไปหาเขา

“คินน์เปียกหรือเปล่าคะ”

ฝนยังตกไม่แรงมาก แต่เธอก็เป็นห่วงเขา กาคินน์ถือร่มติดมือมาด้วยที่ไม่ให้เธอออกไปเอง ก็เพราะคีตลาจะโดนละอองฝน ชายหนุ่มสำรวจเชอการสบตากับเขาทำให้เธอใจชื้นขึ้น กาคินน์ไม่ถามอะไรที่จะเป็นการกระตุ้นความรู้สึกบางอย่างของคีตลา แต่เลือกทำตัวเป็นปกติแทน

“ไม่เปียก”

คีตลาทาบบมือลงบนแผ่นอกของชายหนุ่มเมื่อเดินเข้าไปถึงตัวเขา กาคินน์วางร่มในมือลงบนพื้น แล้วก็ถอดเสื้อสูทออกมา

“สอดแขนเข้ามาสิ ต้องสวมเสื้อป้องกันฝน ใส่เสื้อแขนกุดแบบนี้เดี๋ยวตัวโดนละอองฝน”

“ค่ะคินน์”

คีตลาไม่ชัดเจนเขา เธอยกแขนสอดเข้าไปในเสื้อสูทของกาคินทร์ทีละข้างตามที่ชายหนุ่มต้องการ สวมเสืวจึงเงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขาจนดวงตาย้ายวนนั้นหรือเล็กลง

“เหมือนเด็กเอาเสื้อผู้ใหญ่มาสวมเลยคะ”

“ไปกันเถอะ”

เขาจับมือเธอเดินออกมาจากร้านด้วยกัน ชายหนุ่มส่งร่วมให้คีตลาเป็นคนถือไว้ ระหว่างที่เขাজัดการปิดประตูร้านและล็อกก็ให้จนเรียบร้อย

“อ๋อ! คินทร์”

คีตลาต้องรีบตะครุบจับร่วมไม่ให้เอนกระทบกับศีรษะของกาคินทร์ เมื่อเขาย่อตัวลงซ่อนร่างเธอขึ้นอ้อม ดวงตากลมโตะกะพริบปริบๆ มองเขา

“รองเท้าส้นสูงแบบนั้น เดินตากฝนแล้วลื่นจะทำยังไง”

“คะคินทร์ ระวังด้วยนะคะ”

คีตลาถือร่มคอยบังฝนให้เธอกับเขา เสียดยที่ระยะทางจากประตูร้านไปถึงฟุตปาทมันสั้นนิดเดียว ร่มในมือของคีตลา คนขับรถของกาคินทร์เข้ามาจับไว้ให้ เพื่อกางให้ทั้งคู่ ระหว่างที่ชายหนุ่มส่งตัวเธอขึ้นไปนั่งบนรถและก้าวตามขึ้นไป

“ขอบคุณคะคินทร์”

กาคินทร์พยักหน้ารับเอาคำขอบคุณ ชายหนุ่มสอดมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูทของเขาที่คีตลาสวมอยู่ ดึงเอาผ้าเช็ดหน้าขึ้นมา

“คินทร์คะ จะทำอะไรหรือคะ”

“อยู่เนี่ยๆ จะเช็ดขาให้ มันเปียกเห็นไหม”

คีตลาวางมือลงบนขาของกาคินทร์ที่โน้มตัวลงต่ำ เพื่อเช็ดขาให้เธอ จากข้อเท้าขึ้นมาถึงช่วงต้นขานุ่มเนียนที่พ้นจากชายกระโปรงสั้นตัวสวย

“ขอบคุณคะคินทร์”

ดวงตาของเธอหลุบลงจ้องเขาด้วยประกายภายในดวงตาที่ซ่อนความอ่อนหวานไว้ไม่มิด ชายหนุ่มเช็ดเรียบร้อยเขาจนแห้ง ถึงได้ยกตัวขึ้น เขา

เล็กคิ้วมองหน้าเธอ หญิงสาวก็ยิ้มให้เขา แล้วก็กล่าวขอบคุณเขาอีกรอบที่
เขามีน้ำใจดูแลเธอ

“คินน์คะ”

“มีอะไร”

“แพ่งเซ็ดหน้าให้คินน์นะคะ”

“ก็เซ็ดสิ”

คีตลาหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าออกมา เธอใช้ผ้าเช็ดหน้าซับ
ละอองฝนที่ขึ้นอยู่บนใบหน้าของกาคินน์ ซับด้วยวิธีการกดเบาๆ อย่าง
ถนอมจนหน้าเขาแห้งสนิท

“เสร็จแล้วค่ะ”

เธอเช็ดหน้าให้เขาเสร็จ ก็ถือโอกาสใช้นิ้วขยี้หน้าเนียนจัดเส้นผมของ
เขาให้เข้าที่ด้วย คีตลาแตะต้องกาคินน์อย่างนุ่มนวล เหมือนกับบรอยยิ้ม
อ่อนหวานของเธอที่ละมุนเหลือเกินยามยิ้มส่งให้กาคินน์ แตะเหมือนกลัว
เขาเจ็บ ทั้งที่เขาตัวโตและแข็งแรงถึงขนาดนี้

“รู้สึกหิว”

เขามองหน้าคีตลา แล้วก็พูดขึ้นมาตื้อๆ ว่าหิว คีตลาหยุดชะงัก มี
อาการก้อเขินเล็กน้อยแต่เธอก็กลบเกลื่อนอย่างรวดเร็ว เขาคงหมายถึง
อาหาร หญิงสาวแสวงก้มหน้าลงเพื่อดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือเพื่อให้เวลา
ตัวเองปรับสภาพอารมณ์

‘คินน์ไม่ได้หิวเราชะง่อนย คิดเรื่องน่าอายแบบนี้ได้ยังไงคีตลา’

“ก็โหมงแล้ว”

นาฬิกาข้อมือของเขาก็มี แต่เพราะเธอเอาแต่ก้มหน้า กาคินน์เลย
ข้อมือเข้ากับข้อมือของหญิงสาว ยกขึ้นเพื่อดูเวลาบนหน้าปัดนาฬิกา
เรือนสวยบนข้อมือบอบบาง

“ไปถึงเพนต์เฮาส์ของคินน์แล้ว แพ่งจะทำมือเย็นให้คินน์นะคะ”

“อืม” กาคินน์เลื่อนมือจากข้อมือบอบบางไปถือนิ้วเรียวยาว ชายหนุ่ม

รวบจับมือนุ่มเอาไว้ คีตลาก็นั่งมองเขาตาแป๋ว

“ทำไมมือเย็น”

“คงเพราะอากาศล่ะ”

คีตลาถือโอกาสเบียดตัวเข้าไปชิดกับกาคินทร์อีกนิด เธอสวมเสื้อสูทของเขา แม้จะอุ่น แต่ก็สู้ไอร้อนจากร่างกายของกาคินทร์ไม่ได้

“เธอชี้หนานี่”

คีตลายิ้มละมุน กาคินทร์คงลืมว่าเขาจับมือเธออยู่ แต่ในเมื่อเขาลืม คีตลาก็ไม่อยากสะกิดเตือนให้เขาจำได้

“มีเสื้อของคินทร์ แพงไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

ปากบอกว่าไม่เป็นไร แต่อาการเบียดตัวเข้ามาหาเขา ทำให้กาคินทร์ยกแขนขึ้นเพื่อโอบเอวเธอแล้วรั้งหญิงสาวเข้ามาชิด ทั้งคู่นั่งชิดกันมากจนเธอต้องเอียงตัวซบเข้าไปหาเขา ใบหน้าสวยหวานซุกเข้าไปหาอ้อมอกอบอุ่น

ลำแขนของคีตลา เธอก็ต้องวางลงบนต้นขาแข็งแกร่งของกาคินทร์ การกอดซบใกล้ชิดทำให้หัวใจของเธออบอุ่น ถ้าหากสถานะของ ‘เพื่อนสนิท’ จะทำให้คีตลาได้ใกล้ชิดเขาแบบนี้ หญิงสาวก็จะยอมอยู่ในสถานะนี้ต่อไปเรื่อยๆ

“คินทร์ขา”

“ว่าไง”

“คินทร์จะทำตัวเป็นฮีตเตอร์ให้เพื่อนแบบนี้ทุกคนหรือเปล่าล่ะ”

“เฉพาะกับเธอเท่านั้นแหละ”

มันคือคำตอบที่เธออยากได้ยิน ความอบอุ่นที่ได้รับจากกาคินทร์ คือสิทธิพิเศษเฉพาะสำหรับคีตลาเท่านั้น หญิงสาวอมยิ้มแ้มตุ้ย ความเงียบไม่ใช่ความวังเวง แต่คือช่วงเวลาเก็บเกี่ยวความสุขของคีตลา

“สวัสดิ์จะหลับปุย”

คีตลาอมยิ้มเอ็นดูเจ้าแมวดัวกลมที่นอนเกียดคร้านอยู่บนที่นอนสีขาวยของมัน หลับปุยกระดิกหางรับรู้ มันจำเสียงของคีตลาได้ แต่ไม่ยอมลืมตาขึ้นมองเธอ

“หลับปุย ไม่ลืมตาสักนิดเธอจ๊ะ”

คีตลาได้รับการทักทายด้วยการขยับหางเป็นพวงกวัดแกว่งเบาๆ กาคินน์ที่ตามเข้ามาหยุดยืนข้างๆ คีตลามองไปที่เจ้าหลับปุย

“หลับปุย”

เสียงของเจ้านายหนุ่มทำให้หลับปุยลืมตาทันที คีตลาหัวเราะออกมาเบาๆ ขบขันกับอาการตื่นกะทันหันของเจ้าหลับปุยที่ช่างทำตัวเป็นแมวสองมาตรฐานกับเธอ ตอนเธอเรียกล่ะเกียดคร้าน แต่พอเป็นเสียงของกาคินน์ ก็ลืมตาทันที

“ไอ้แมวขี้เกียจ”

คีตลายังคงมีรอยยิ้ม รู้ว่ากาคินน์บ่นไปแบบนั้นเอง แต่เจ้าตัวก็เอ็นดูหลับปุยมาก เวลาเขาไม่อยู่ เธอก็ต้องทำหน้าที่ดูแลเจ้าหลับปุยแทนเขา กาคินน์จะโทรศัพท์มาทุกวันเพื่อถามถึงเจ้าหลับปุย

ถ้าหากกาคินน์ไม่อยู่น่ะเธอ คีตลาแทบจะขยับตัวไปไหนไม่ได้ เพราะต้องพาเจ้าหลับปุยไปด้วยทุกที่ และเพื่อไม่ให้เจ้าหลับปุยต้องไม่สบายตัว แทนที่จะออกไปข้างนอก หรือซอปปิ้งกับเพื่อน คีตลาก็มักจะยกเลิกทุกอย่าง และใช้ชีวิตอยู่แค่ที่ร้านกับที่บ้านเพื่อเจ้าแมวดัวกลมของเพื่อนสนิทคนสำคัญ

“ถ้าคุณโอดินมาได้ยินต้องบ่นแน่เลยล่ะ”

คีตลาทราบเจ้าหลับปุย กาคินน์ได้มาจากเพื่อนสนิทของเขา ซึ่งเป็นกลุ่มแก๊งที่คบหากันสนิทสนมตั้งแต่รุ่นพ่อแม่มาจนถึงรุ่นลูก หนึ่งในนั้นคือหนุ่มเนื้อหอม โอดิน อัลวาเกร

โอดินเคยบอกกับคีตลาว่าบรรพบุรุษของเจ้าหลับปุย คือแมวสุดที่รัก

ของบิดาเขา ซึ่งโอดินเรียกเจ้าแม่วัดนั้นว่า ‘คุณากาก’

“ช่างหัวโอดิน”

“เม็ยว...”

เจ้าแม่วลีสัมผัสตัวกลมยอมนขยับตัวลุกขึ้น มันเหยียดตัวบิดขี้เกียจ ก่อนเจ้าชนพู่เหมือนตุ๊กตาเดินได้จะอุ้ยอ้ายเดินเข้าไปหากาคินน์ เจ้าหลับปุ๋ยเดินเข้าไปพันแข้งพันขาเจ้านายหนุ่มพอเป็นพิธี แล้วก็เดินเข้าไปหาคีตลาเงยหน้าขึ้นมองเธอ ร้องตะแคงทั่วทักทายแล้วก็เดินอุ้ยอ้ายกลับไปยังที่นอนของมัน

“คิดถึงแพงใหม่หลับปุ๋ย”

คีตลาเดินตามเจ้าหลับปุ๋ยไปทรุดตัวนั่งลงบนพื้น เจ้าหลับปุ๋ยเอียงหน้ากลมๆ หน้ารักของมันคลอเคลียกับมือเธอ แล้วก็ถอยกลับไปซุกตัวนอนขดอยู่บนที่นอนนุ่ม

“โอดินเลี้ยงด้วยยานอนหลับก่อนส่งมาให้หรือเปลาก็ไม่รู้”

คีตลาหันไปยิ้มให้กาคินน์ เขาชอบบ่นเจ้าหลับปุ๋ย แต่ก็เอาใจมันไม่น้อย เจ้าหลับปุ๋ยมีชีวิตที่แสนสุขสบายเรียกได้ว่าเจ้านายหนุ่มเปย์ไม่อั้นเพื่อความสำราญและสะดวกสบายของมัน เจ้าหลับปุ๋ยมีห้องของมันเองในเพนต์เฮาส์ราคาแพงระยับของกาคินน์

ภายในห้องถูกออกแบบมาเพื่อแมวโดยเฉพาะ มีทุกอย่างเพื่อให้เจ้าหลับปุ๋ยสำราญที่สุดและปลอดภัยกับมันมากที่สุด คีตลาเคยได้ยินโอดินกับกาคินน์เถียงกันเรื่องเจ้าหลับปุ๋ยอยู่เหมือนกัน ซึ่งอภิมาหาเศรษฐีหนุ่มอย่างโอดินก็ไม่ยอมให้กาคินน์ติดใจเจ้าหลับปุ๋ยเพียงฝ่ายเดียว

“ไอ้ปุ๋ยเนี่ยมันเป็นแมว นายไม่ให้มันนอนแล้วจะให้มันไปทำงานออฟฟิศหรือไงวะ ไอ้ปุ๋ยเนี่ยเป็นหลานของคุณากากสุดที่รักของแดดดี้ฉันเลยนะ นายได้ไปนี่ คนไทยเรียกว่าอะไรวะ”

“มีบุญค่ะ”

“ใช่ๆ คุณแพงพูดถูก มีบุญ”

“หลับอีกแล้ว”

คีตลาลายหน้าเล็กน้อย เธอยิ้มเอ็นดูมัน หญิงสาวลึบศีรษะของเจ้าหลับปุ๋ย พอเธอหันกลับไปมองกาคินน์อีกครั้ง เขาก็ยื่นมือมาหา หญิงสาวยื่นมือไปหาเขา จับมือชายหนุ่ม กาคินน์ดึงตัวเธอให้ลุกขึ้นยืน คีตลารู้ว่าหลังจากทักทายແມວแล้ว เธอก็ต้องทำหน้าที่ดูแลเจ้าของແມວ

“แปดสิบเปอร์เซ็นต์ของมันคือกินกับนอน สิบเปอร์เซ็นต์ขยับตัวเล่น อีกสิบเปอร์เซ็นต์ทำอื่นๆ บ้างแบบไม่เต็มใจด้วย”

“คินน์ก็ชอบบ่นหลับปุ๋ยอยู่เรื่อย มันน่ารักออกกะ”

“น่าตีบด้วย”

ปากร้ายแต่ก็ไม่เคยเห็นทำอะไรเจ้าหลับปุ๋ยจนมันเจ็บลึกที ถึงขนาดเคยเกาคางให้มันจนมันนอนหลับอย่างเปล็ดเปลิบบนटकของกาคินน์ก็หลายครั้ง

“แพงรู้ณะคะ คินน์ไม่ใจร้ายแบบนั้นหรอก คินน์ขา”

“มีอะไร”

“คินน์หิวมากแล้วใช้ไหมคะ”

“ไม่มากหรอก”

“คินน์อาบน้ำก่อนก็ได้ณะคะ แพงจะทำมือเย็นให้คะ”

“ต้องช่วยไหม”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ แพงทำไม่นาน แป๊บเดียวก็เสร็จ คินน์อาบน้ำให้สบายตัวดีกว่าณะคะ แพงเรียกคนมาผสมน้ำอุ่นให้ไหมคะ แพงผสมให้เองดีกว่าคะ”

คีตลาเปลี่ยนใจ เมื่อกาคินน์กลับมาถึงเพนต์เฮาส์ หากเธออยู่ด้วย เขาจะไม่ค่อยเรียกคนรับใช้เข้ามาช่วยนวด คีตลาไม่อยากจะให้ชายหนุ่มหงุดหงิดก็เลยตัดสินใจทำเอง เธอเดินเข้าไปในห้องนอนของกาคินน์ เขาก็เดินตามเธอต้อยๆ อย่างเชื่องฟัง คีตลาเข้าไปผสมน้ำอุ่นให้เขา กาคินน์ก็เตรียมตัวเพื่อเข้าไปอาบน้ำตามคำสั่งของหญิงสาว

“สวัสดิ์จะแพนด้า”

“เฮลโหลเพื่อนรัก”

ปรีชาวิดีโอคอลมาหาเพื่อนรัก คีตลาวางโทรศัพท์ที่ฟังกับแจกันเอาไว้ ระหว่างที่เธอเคลื่อนไหวร่างกายไปมาเพื่อเตรียมอาหารมื้อเย็น ปรีชา สอดสายสายตา มองที่อยู่ของคีตลาอย่างละเอียดเท่าที่จะมองได้

“ไม่ได้กลับบ้านของเธอละสิ ห้องครัวไม่คุ่น”

“อยู่เพนต์เฮลส์ของคินน์”

“ไปทำอะไร ทำหน้าที่เมีย?”

“แพนด้า เบาเสียงหน่อย ถ้าคินน์มาได้ยินเข้าจะทำยังไง”

“จับปล้ำไปเลย เธอจะได้รู้ไงว่าเขาจะสมยอมเธอไหม”

ปรีชายุ่ส่ง เธอเชื่อว่าต่อให้เด็กประถมลงความเห็นเรื่องกาคินน์กับ คีตลา ก็ต้องเห็นตรงกันว่าทั้งคู่ชอบพอกัน แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้ปากหนัก กันนัก หรือเพราะความรักทำให้คนอ่อนไหว ไม่กล้าตัดสินใจ เพราะกลัวว่า อีกฝ่ายจะไม่ได้คิดเหมือนกับตัวเอง

เรื่องของตัวเองมักถูกมองข้าม แต่คนนอกมองเข้ามา ดุยง์ก็รู้ว่า ทั้งคู่ปฏิบัติต่อกันมากกว่าคำว่า ‘เพื่อนสนิท’ เลยทำให้ทั้งคู่ต้องเสียเวลา สวีตกัน หรือทั้งคู่อาจไม่รู้สักอะไร เพราะทั้งคีตลากับกาคินน์ก็ตัวติดกัน แทบจะเป็นปาห้องโกอยู่แล้ว

“แพนด้า แพงขอร้อง แพงกลัวคินน์ได้ยินจริงๆ นะ”

“ได้ยินก็ดีสิ เธอจะได้มีเหตุผลบอกเขาไงว่าเธอทำเพราะถูกฉันท สะกดจิต”

“แพนด้า ถ้าพูดไม่รู้เรื่อง แพงจะไม่คุยด้วยแล้วนะ”

“ขึ้นเข้าเรื่องสำคัญก็ได้ ทำเล่นตัวไปเถอะ ถ้าเป็นฉันทจะไม่ยอมเป็น แค่เพื่อนเฉยๆ มาเจ็ดแปดปีแบบนี้หรรอก ได้กินจนอิมไปแล้วยะ”

“แพนด้าจะพูดเรื่องอะไร”

คีตลาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับความหมายในคำพูดของเพื่อน ปรีชากลอกตา

มองเพดาน หมั่นไล่ความปากแข็งของเพื่อนเหลือเกิน

“งานปาร์ตี้ไง ขอคุณกาสิโนหรือยัง”

“ยังเลย แต่...จะขอแน่นอน อย่าเพิ่งไว้วางนะ วันนี้สินธุ์ดูเหนื่อยๆ รอให้เขาอารมณ์ดีก่อน”

“อ๊อ้ย นี่มันฟิลลิ่งผิวเมียชัดๆ”

“แพนด้า”

“ไม่พูดก็ได้ ไม่ต้องเรียกชื่อเสียงหลงแบบนั้นหรอก ฉันยังยืนยัน คำเดิมนะ ถ้าเธอไม่ไปฉันโกรธจริงๆ ด้วย”

“แพงรู้แล้ว”

“งั้นฉันไม่กวนแล้ว ทำอาหารให้สามีเธอต่อไปเถอะ ยายแพงที่รัก ของคุณกาสิโน”

พริษาไม่รอให้คีตลาปฏิเสธ กล่าวจบแล้วก็ตัดสายทันที ทิ้งให้คีตลา ยืนมองโทรศัพท์แก้มแดงก่ำ ต้องเสียเวลาเงินไปอีกเกือบหนึ่งนาทีก่อนที่จะรวบรวมสติเพื่อทำอาหารให้กาสิโนต่อจนเสร็จ

3

หวานแบบเพื่อนสนิท

“คีนท์”

เสียงที่เรียกชื่อเขานั้นหวานจับใจ แล้วยังแถมยิ้มหวานละมุนมาให้ด้วย คีตลาที่สวมผ้ากันเปื้อนสีชมพูหวานประดับด้วยระบายสีเดียวกัน เป็นภาพที่น่ามองอย่างประหลาด

กาคีนท์เพิ่งอาบน้ำเสร็จ เขาสวมเสื้อคลุมขนหนูเนื้อนุ่มสีขาว อีกมือถือผ้าขนหนูผืนเล็กซับเช็ดหยดน้ำบนเส้นผมของชายหนุ่ม

“แพงเตรียมอาหารเสร็จพอดีเลยคะ”

เธอวางชามในมือลงบนโต๊ะรับประทานอาหารแล้วก็หมุนตัวหันไปหากาคีนท์ หญิงสาวยกมือขึ้นจับผ้าขนหนูในมือเขาทั้งสองข้าง แล้วก็หัวเราะออกมา

“เป็นอะไร”

“พอถอดรองเท้า แพงก็ต้องแหงนคอมองหน้าคีนท์”

รองเท้าแต่ละคู่ของคีตลาสูงอย่างน้อยก็สี่นิ้วขึ้นไป กาคีนท์ขมวดคิ้วเหมือนเขากำลังคิดอะไรอยู่ คีตลาขยับผ้าขนหนูในมือเบาๆ

“แพงเซ็ดผมให้ นะคะ คินน์ย่อตัวลงมาห้อยลิคะ”

แทนที่จะก้มหน้าลงไปหาเธอ กาคินน์รวบจับเอาคีตลา ยกหญิงสาว
ตัวลอยขึ้นจากพื้น แล้วก็วางเธอให้นั่งลงบนโต๊ะแทน

“คินน์คนดี”

คีตลาต้องเขินการกระทำของเขาอยู่แล้ว เพราะเขาเป็นคนที่เธอชอบ
แต่หญิงสาวจะแสดงออกมากนั้นก็ไม่ได้ เธอเลือกจะหยิกแก้มเขาเบาๆ
กาคินน์ทำแขนคร่อมร่างเธอ แล้วก็เลื่อนตัวเข้าไปหา โนมศิริชะลדתต่ำลง
ไปหาเธอ

“เซ็ดสิ”

กาคินน์ออกคำสั่ง คีตลาก็ขยับมือขยับน้ำจากเส้นผมให้เขา ใจอยากจะทำ
เป่าผมให้ชายหนุ่มจนแห้งแต่ก็เกรงว่าอาหารบนโต๊ะจะเป็นชะง่อน

“อึ้ย!”

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก เกือบทำผ้าขนหนูร่วงจากมือ อ้อมแขนของ
กาคินน์กอดกระชับร่างนุ่มเข้ามาชิดกับแผ่นอกของเขาทันที คีตลาขยับ
แขนกอดรัดชายหนุ่มเอาไว้ คราวนี้คีตลาควบคุมตัวเองไม่อยู่แล้ว เพราะ
เสียงฟ้าคำรามน่ากลัวภายนอก

‘เราไม่ชอบเสียงฟ้าร้องและฝนตก’

เพราะความซุกซนในวัยเด็ก คุณหนูคีตลาเล่นซ่อนแอบกับพี่เลี้ยง
เธอเข้าไปแอบในห้องเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด คนรับใช้เดินมาคล่อง
กุญแจล็อกประตูเอาไว้ วันนั้นพายุเข้า เสียงฟ้ากระหน่ำโหมแรง ร่างเล็กที่
ต้องซุกตัวอยู่ตรงมุมห้อง นั่งกอดตัวเองเนื้อตัวลั่นเทา คือความทรงจำ
เลวร้าย

คีตลากลัวมันเพราะความทรงจำในอดีต แต่เมื่ออยู่กับกาคินน์ อาการ
ของเธอก็จะไม่หนักมากนัก เพราะเธอรู้ว่าเขาปกป้องเธอได้ มันคือความ
ไว้เนื้อเชื่อใจ เขาใกล้ชิดเธอ รู้จักเธออย่างละเอียดถี่ถ้วน สำหรับเธอแล้ว
กาคินน์คือคนสำคัญ

“วันนี้มีน้ำผลไม้ไหม”

“มะ...มีค่ะ”

คีตลาตะกุกตะกักเล็กน้อย เพราะยังตกใจ แต่เบียดตัวเข้าไปใน
อ้อมอกของกาคินน์ ชายหนุ่มก็กอดรัดเธอเอาไว้ เขาจะทำแบบนี้เสมอ

กาคินน์ไม่เคยห้ามปรามความกั้วของเธอ แต่เขาให้ความสำคัญ
มากกว่านั้น ชายหนุ่มจะอยู่ใกล้เธอเสมอ คอยโอบกอดแล้วก็ทำให้เธอรู้
ด้วยตัวเองว่า คีตลาไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว

“คินน์จะไม่บอกแพงว่าไม่ต้องกั้วเธอค่ะ”

หญิงสาวจำได้ เธอเคยถามเขาแบบนั้น เมื่อความกั้วครบงำ คีตลา
จะต้องหาที่มุดที่ซุกซบ การอยู่ในพื้นที่กว้างๆ กลายเป็นเรื่องน่ากลัวสำหรับ
เธอ

“ห้ามแล้วจะหายกั้วหรือไง กั้วก็คือกั้ว”

เขาบอกกับเธอแบบนั้น คีตลาจำไม่เคยลืม มันคือเดือนแรกของการ
รู้จักกันในมหาวิทยาลัย และเธอก็จะมีกาคินน์อยู่ใกล้ๆ เสมอเมื่อมีฝนตก
หรือฟ้าร้องในช่วงเวลาเรียน คีตลาค่อยๆ รับรู้และเชื่อมั่น ถ้าหากเธอกลัว
เธอจะมีเขาอยู่กับเธอ

“น้ำผลไม้มาจากไหน”

“แพงคั่นเองค่ะ เพราะมีลิ้มอยู่ในห้องครัวค่ะ”

กาคินน์จะชวนเธอพูดคุย แล้วคีตลาก็ค่อยๆ สงบลง แต่เธอจะรู้สึก
ปลอดภัยก็เฉพาะเวลาที่มีเขาอยู่เท่านั้น

“อ่อยหรือเปล่า”

“แพงไม่ได้ผสมอะไรเลยคะ คั่นสดแล้วก็แช่ตู้เย็นไว้ เรากินอาหาร
กันเสร็จก็คงจะเย็นพร้อมดื่ม มันอาจไม่ถูกปากคินน์ก็ได้ แต่มันดีกับ
สุขภาพนะค่ะ”

“ฉันดื่มได้ กินข้าวกันดีไหม”

“ค่ะคินน์”

คีตลาไม่ต้องควบคุมความกลัว เธอมีหน้าที่แค่ชุกตัวเข้าไปหาเขากาคินน์ก็อ้อมเธอขึ้นแล้วก็พาไปนั่งบนเก้าอี้ เขานั่งลงบนเก้าอี้ก็อ้อมตัวที่เดินไปติดกัน เบียดชิดจนหัวไหล่ชนกันเพื่อไม่ให้คีตลาเป็นกังวลเรื่องฟ้าฝนภายนอก

“ดูซีมีอะไรกินบ้าง”

คีตลาสะดุ้งเล็กน้อยเพราะเสียงฟ้าร้องที่ดังขึ้น เธอขยับตัวเอนเข้าไปหากาคินน์ เขาก็พาดลำแขนกอดเอวเธอไว้ หญิงสาวบอกรายการอาหารที่เธอทำ แล้วก็ป้อนกาคินน์ด้วยเพราะแขนข้างหนึ่งของเขาทำหน้าที่กอดรัดเธออยู่

‘*ไรกับเขาสนิทกันเกินไปหรือเปล่า*’

คีตลามองแผ่นหลังของชายหนุ่มที่นั่งหันหลังให้เธอ อ่างอาบน้ำในห้องน้ำขนาดใหญ่ของกาคินน์ ตั้งอยู่บนพื้นที่ยกระดับขึ้นมาจากพื้นห้องน้ำหนึ่งชั้น

เพราะเธอกลับ เขาก็เข้ามานั่งเป็นเพื่อน หันหลังให้อ่างอาบน้ำที่คีตลาแช่ตัวอยู่ ถึงเขาจะเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจ แต่ก็มีอีกนับครั้งไม่ถ้วนที่เขาเอาใจใส่และทำตัวน่ารักกับเธอ

คีตลาถูกลังให้ค้างที่นี่เพราะฝนข้างนอกที่ยังกระหน่ำตกอย่างแรง เธอเชื่อฟังกาคินน์ ไม่อยากมีปากเสียงกับเขา และการกลับไปอยู่ที่บ้านในช่วงฝนตกแบบนี้ คีตลาก็ไม่อยากทำมันหนักหรือ การอยู่กับกาคินน์ทำให้เธออบอุ่นหัวใจมากกว่า

เขาไม่เร่ง ไม่สั่งให้เธออาบน้ำเร็วๆ แต่นั่งหันหลังอ่านหนังสือรอเงียบๆ ปล่อยให้เธอใช้เวลาดูแลตัวเองตามสบาย แต่คีตลาก็เกรงใจชายหนุ่มหญิงสาวอาบน้ำ ดวงตาจับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังของเขา เพราะการตรึงดวงตาไว้ตรงนั้น จะทำให้เธอไม่หวาดกลัวมากนัก

“คินน์คะ”

“เสร็จแล้ว?”

“ค่ะ คินน์หรือสักครู่นะคะ แพงใส่เสื้อคลุมก่อนค่ะ”

คีตลาหยิบเสื้อคลุมที่พาดอยู่ขึ้นมาสวม เส้นผมของเธอถูกรวบขึ้น เป็นมวยหลวมๆ ลูกผมบางส่วนหลุดลู่ลงมา เสื้อคลุมที่เธอสวมมันเป็น ไชซ์สำหรับผู้หญิง ซึ่งในเพนต์เฮาส์ของกาคินน์มีเตรียมไว้ให้เธอ ด้วย เหตุผลที่เธอต้องมาค้างที่นี่หลายครั้ง

แรกๆ มันก็ไม่ชิน แต่ตอนนี้การเข้าออกในเซตเพนต์เฮาส์ของกาคินน์ ก็กลายเป็นเรื่องที่คีตลาทำเป็นประจำ แต่เธอจะมาที่นี่ตามลำพังก็เมื่อเขา ไม่อยู่ประเทศไทย และเธอต้องคอยดูแลเจ้าหลับปุ๋ย แต่คำพูดอนุญาต ของเขาในวันนี้ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดในหัวใจ

‘เราคิดได้ไหมว่าเราพิเศษ’

แม้กระทั่งพริษา ก็ยังไม่เข้าใจ เธอกับกาคินน์สนิทสนมกันถึงขนาดนี้ ทำไม่ความสัมพันธ์ถึงไม่ก้าวไปข้างหน้าเสียที คีตลารู้ดีว่ามันไม่ง่าย ยิ่งใกล้ ก็ยิ่งไม่มั่นใจ ยิ่งต้องระมัดระวัง เพราะถ้าหากเขาไม่ได้คิดเหมือนที่เธอคิด นั่นก็หมายถึงเธอต้องเสียเพื่อน

‘ปากแข็ง?’

ไม่ใช่หรอก แต่เพราะเธอกับเขาใกล้กันเกินไป จนการพูดเรื่องง่ายๆ กลายเป็นยาก และเรื่องแบบนี้มันก็ละเอียดอ่อน ความสัมพันธ์ของเธอกับ กาคินน์ คือความสัมพันธ์ที่เธอต้องการทะนุถนอมและไม่พร้อมจะสูญเสีย มันไป

“คินน์คะ”

“มือเย็น”

คีตลาวางมือลงบนไหล่กว้าง กาคินน์ตะปบมือใหญ่ลงบนมือนุ่ม เขา หันไปมองเธอ เมื่อเห็นว่าเธอสวมเสื้อคลุมเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยื่น

อ้อมแขนของเธอโอบร่างคีตลาเข้ามาชิด หญิงสาวก็เบียดกายเข้าไป หาย่างไว้เนื้อเชื่อใจ ร่างละมุนถูกซ้อนอ้อมขึ้นจากพื้น และกาคินน์ก็พาเธอ

เดินออกไปจากห้องน้ำ ตรงไปที่ห้องแต่งตัว

“ใส่เสื้อผ้าซะ ฉันจะนั่งรอ”

กาคินน์วางเธอลงบนพื้น แล้วก็เดินไปนั่งเบียดตัวหันหลังให้บนโซฟา เขาเป็นสุภาพบุรุษ การดูแลที่เธอได้รับจากกาคินน์ก็ใกล้ชิดเหลือเกิน แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ให้เกียรติเธอมากด้วย ถ้าหากเขาต้องการมากกว่าที่เป็นอยู่ มีหรือที่คีตลาจะขัดขวาง แต่กาคินน์ก็ไม่เคยล่วงเกินเอาเปรียบ

“เร็วหน่อย ตัวยังเย็นอยู่ด้วย เตี้ยวไม่สบาย”

“คะคินน์”

ชายหนุ่มกล่าวสำหรับ คีตลาก็ต้องเร่งมือ จากที่ยืนอมยิ้มแค้นด้วย เจ้าตัวก็หันไปเปิดตู้เสื้อผ้า มีชุดนอนของเธออยู่ในตู้ นั่น เสมือนว่าเธอเป็นเจ้าของพื้นที่ส่วนหนึ่งในเพนต์เฮาส์ของกาคินน์ คีตลาดึงชุดนอนสีขาว ออกมาสวม

ชั้นในของตัวชุดเป็นชุดยาวถึงเข่า มีสายคล้องไหล่เส้นเล็กๆ สวมทับ ด้วยชุดชั้นนอกที่เป็นผ้าเนื้อบางยาวกรุยกรายจรดพื้น เลื้อยของชุดตัวนอก เป็นแขนยาวมีระบายที่ปลายแขน คีตลาสะบัดเส้นผมยาวสลวยไปด้านหลัง แล้วก็เดินเข้าไปหากาคินน์

หญิงสาวทรุดตัวนั่งลงด้านหลังของเขานบนโซฟาตัวเดียวกัน เรียวแขน กอดรัดเอวหนา แล้วก็ซบใบหน้าเข้าไปชิดกับแผ่นหลังของชายหนุ่ม กาคินน์ ทาบมือลงบนมือนุ่ม คีตลาก็พลิกมือเพื่อเกี่ยวจับกับมืออบอุ่นของเขา

“หนาวหรือไง”

“ค่ะ แพงหนาว”

กาคินน์ประคองจับมือเธอ อบอุ่นๆ แบ่งปันไอร้อนจากมือของเขาให้เธอ คีตลายิ้มอ่อนโยน อบอุ่นกับแผ่นหลังของชายหนุ่มเบาๆ

“คินน์ตัวใหญ่จังค่ะ แพงต้องกอดสุดแขนแน่ะถึงจะรอบ”

“เพิ่งรู้หรือไง”

“คงเพราะแพงอยู่ใกล้ชิดคินน์มานานแล้ว เข้าปีที่แปดแล้วนะคะที่

“เรารู้จักกัน”

“อืม”

“คินน์คะ”

‘เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไปได้ไหมคะ’

คีตลาเกือบหลุดปากถาม แต่เธอก็ไม่กล้าถาม กาคินน์จับมือเธอ แล้วก็หมุนตัวหันไปหาหญิงสาว คนที่เอนตัวกอดซบแผ่นหลังของเขา ก็เลยต้องยึดตัวขึ้น

“มีอะไรหรือไง”

“เปล่าค่ะ”

คีตลาก็ม่อ่นโยน กาคินน์นี่วหน้า เขาจ้องหน้าเธอนิ่ง จนหญิงสาวต้องยกมือขึ้นลูบแก้มเขาเบาๆ ระหว่างเธอกับกาคินน์ แม้จะใกล้แต่ก็เหมือนมีกำแพงที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า กำแพงนั้นคือความกลัวที่ทำให้คีตลากลายเป็นคนขี้ขลาด

“เรามีเรื่องจะพูดใช่ไหม”

“อู๊ย!” ฟ้ำภายนอกคำราม คีตลาสะดุ้งเพราะตกใจ แต่เธอก็ไม่ถึงกับขวัญเสีย แต่อาการเท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้กาคินน์ ซ้อนร่างเธอขึ้นด้วยลำแขนแข็งแรง วงแขนของบุรุษหน้าดูโอบอุ้มเธออย่างทะนุถนอม

บั้นท้ายของคีตล้าย้ายจากบนโซฟาราคาแพงขึ้นไปอยู่บนดักที่ประเมินมูลค่าไม่ได้ของกาคินน์ และลำแขนแข็งแรงนั้นก็โอบกอดเธอไว้ หญิงสาวซุกตัวเข้าไปหาอ้อมอกของเขา ร่างกายของเธอไม่เคยปฏิเสธความใกล้ชิดจากกาคินน์

คีตลาเลื่อนใบหน้าไปซุกอยู่กับต้นแขนของเขา กาคินน์ก็โอบกอดแล้วโยกตัวเธอเบาๆ เหมือนกำลังปลอบโยนเด็กน้อยผู้กำลังตื่นกลัว ชายหนุ่มกอดคางลงบนศีรษะของคีตลา ความใกล้ชิดทำให้แม้กระทั่งเรื่องที่เธอกลัว ก็กลายเป็นเรื่องที่น่าเพลิดเพลินไปด้วยความสุข

“ไปที่เตียงดีไหม”

“คะคินน์”

คีตลามีหน้าที่แค่ตอบ เธอแทบไม่ต้องขยับตัวด้วยซ้ำ เพราะกาคินน์อุ้มเธอขึ้นเหมือนเธอเป็นสิ่งที่ของใรน้ำหนัก แล้วก็พาเธอออกไปที่ห้องนอนเตียงซึ่งเธอเคยนอนกับเขามากกว่าหนึ่งครั้ง แต่ก็ยังไม่เคยมีอะไรเกินเลยถึงขั้นลึกซึ้ง

“คินน์อุ้มแพ่งเหมือนเจ้าชายอุ้มเจ้าหญิงเลยคะ”

ผู้หญิงเรือนกายบอบบาง แต่ใบหน้าสวยสะคราญจับตา ถูกซ้อนอุ้มไว้ในอ้อมแขนแข็งแกร่งของบุรุษรูปร่างสูงใหญ่

“หน้าตาแบบนี้ก็เป็นเจ้าหญิงได้อยู่หรอก”

“คินน์พูดว่าอะไรนะคะ”

คีตลามีวแตกอตรัดเขา อืมอกอืมใจกับการดูแลที่ได้รับจากกาคินน์ จนไม่ทันฟังที่ชายหนุ่มพูด คำตอบที่เธอได้รับคือความเงียบ เธอรู้จักเขาดี ความเงียบนั้นคือคำตอบว่าเขาจะไม่พูดซ้ำอีก

หญิงสาวก็ไม่เข้าชี้ เธอเข้าใจกาคินน์ ใกล้ชิดเขาและชินกับเขาจนไม่เก็บเรื่องเล็กน้อยมาบ่นทอนความรู้สึก เธอควรมีความสุขอยู่ในอ้อมอกที่เธอปรารถนาอยากให้เป็นของเธอคนเดียวตลอดไป

“ขอบคุณคะคินน์”

เธอกล่าวขอบคุณชายหนุ่ม เมื่อกาคินน์พาเธอไปถึงเตียงนอน เขาทรุดตัวนั่งลง และก็วางร่างของเพื่อนสนิทคนสวยให้หนึ่งซ้อนลงบนตัก คีตลาขอบคุณความกลัวของเธอ เพราะมันทำให้เธอได้รับการทะนุถนอมจากกาคินน์

“ฉันมีงานต้องทำ เธอนอนไปก่อนนะ”

“คะคินน์”

กาคินน์ประคองร่างนุ่มหอมละมุนในอ้อมแขนของเขาลงบนเตียง ชายหนุ่มดึงผ้าห่มขึ้นคลุมเรือนกายของหญิงสาว แล้วก็ยื่นมือไปหาเธอ

“ขอบคุณคะคินน์”

คีตลาคำว่ามือเขาเอาไว้ กาคินทร์จะอยู่เป็นเพื่อนเธอ จับมือเธอจนกว่าเธอจะหลับ เขาถึงจะผละจากเธอไปเพื่อทำงานของเขา

“ไม่เป็นไร”

กาคินทร์นั่งอยู่บนเตียง มือเขาอยู่ในการกอบกุ่มของคีตลา หญิงสาวกอดมือเขาเอาไว้ ชายหนุ่มใช้มืออีกข้างยื่นไปแตะลงบนแก้มเนียนใส ลูบไล่แผ่วเบา

“ราตรีสวัสดิ์”

“ราตรีสวัสดิ์คะคินทร์”

คีตลาขยับมือที่โอบกอดมือเขาไว้ เปลี่ยนไปจับมือเขา แทรกนิ้วเข้าไปหานิ้วแข็งแกร่งของชายหนุ่ม กาคินทร์กอบกุ่มกระชับจับมือเธอ คีตลากำลังจะผล็อยหลับ เสียงฟ้าดังคำรามภายนอกก็ทำให้หญิงสาวสะดุ้งลืมตาขึ้น

กาคินทร์โถมตัวลงไปหาเธอ เท้าแขนข้างที่เป็นนิสระจากมือของคีตลาลงบนหมอนที่เธอหนุนอยู่ ริมฝีปากอุ่นร้อนจูบแผ่วเบาลงบนหน้าผากนูนสวย ปลอดภัยเธอด้วยเสียงทุ้มหู ดวงตาตื่นกลัวของคีตลาอยู่ห่างจากดวงตาของกาคินทร์เพียงแค่นิ้วเดียว

ใบหน้าของเขาช่างใกล้ชิดกับเธอเหลือเกิน หญิงสาวหายใจแรงเพราะอาการตกใจ กาคินทร์ขยับมือที่อยู่บนหมอนทาบเข้ากับศีรษะของเธอ เขาลูบเบาๆ จูบข้่าลงบนหน้าผาก คีตลาสูดลมหายใจเข้าออกลึกๆ แล้วก็ปิดตาลง

“คินทร์ขา บอกให้แพงฝันดีได้ไหมคะ”

“ฝันดี”

เขาจรดริมฝีปากลงบนขมับบอบบาง แล้วก็ค้างใบหน้าไว้แบบนั้น มือที่ทาบอยู่บนศีรษะก็ยังลูบไล่แผ่วเบา มือที่กุ่มจับกับเธอก็ยังกระชับไม่ปล่อย คีตลาผล็อยหลับไปในที่สุด แต่กาคินทร์ก็ยังนั่งนิ่งอยู่แบบนั้น กระทั่งแน่ใจแล้วว่าเธอหลับลึก เขาถึงขยับถอยห่างอย่างระมัดระวัง

ชายหนุ่มลูบแก้มเนียนแผ่วเบา แล้วก็ยกนิ้วที่เพิ่งสัมผัสกับแก้มใส

ขึ้นมาจรดจมูก สูดดมกลิ่นหอมจากผิวกายสาวที่ยังกรุ่นติดอยู่บนนี้ เขา กาคินหันยื่นแขนไปกดปุ่มควบคุมไฟตรงผนังเหนือโต๊ะข้างเตียง เขาปิดไฟ ทุกดวง แต่เลือกเปิดโคมไฟเหนือเตียงนอนในระดับความสว่างต่ำที่สุด เพื่อให้ห้องมีบรรยากาศอบอุ่นสำหรับช่วงเวลาพักผ่อนของคีตลา

เสร็จเรื่องกับคน เขาก็ลุกขึ้น ออกไปจากห้องนอน แล้วก็เดินไปหา เจ้าหลับปุยจอมซี้เกียจ ยกมันขึ้นอุ้ม แล้วก็พามันไปส่งถึงห้องนอนของมัน

งานของกาคินนี้ทำให้เขานึกถึงผู้ให้กำเนิดด้วยอารมณ์ไม่ปกตินัก เพราะเขาเกิดมาเป็นทายาทของตระกูลมหาเศรษฐี มีหน้าที่ยังเป็นทายาท คนเดียว กิจการทุกอย่างของบรรดาญาติพี่น้องที่ไร้ลูกหลานจึงถูกโยนลง บนสองบ่าของเขา

กิจการในเครือมาแต่ตั้งคือการบริหารธุรกิจยักษ์ใหญ่หลายอย่าง นอกจากนี้ยังมีห้องเสื้อชื่อดังระดับโลกของคาปรี มาแต่ตั้ง ผู้เป็นบิดาที่เขา ต้องรับหน้าที่ดูแล ฟังด้วยการเป็นหนึ่งในดีไซเนอร์ของแบรนด์ งานของ กาคินนี้ไม่ใช่แค่ลั่นมือ แต่จะเรียกว่าท่วมตัวของเขาก็ยังได้

หลายครั้งชายหนุ่มก็เคยนึกสงสัย ทำไมบิดามารดาถึงไม่ทำลูกออกมาเยอะๆ จะได้แบ่งงานกันทำ แต่ถึงจะซุ่นเคื่อง กาคินนี้ก็ไม่มีสิทธิ์อะไร นอกจากก้มหน้าก้มตาทำงาน ในขณะที่บิดาผู้ร่ำรวยของเขายู่ในช่วง การพามารดาอันนี้มูรอบโลก

‘รอบที่เท่าไรนะเธอ?’

ตอบได้เลยว่านับไม่ถ้วน คาปรี มาแต่ตั้ง เป็นคนร่ำรวยที่นำโมโห! บิดาสงกสนานกับการทำให้เขาซุ่นเคื่อง ในขณะที่บิดาไม่อยู่ช่วยทำงาน งาน ของเขากียิ่งท่วมทันตัวเองมากยิ่งขึ้น

ชายหนุ่มระบายโทสะของเขาด้วยการทำงาน ทำงาน และทำงาน ผน ข้างนอกหยุดเมื่อไหร่กาคินก็ไม่ทันสังเกต รู้ตัวอีกที ลีรตติกาลของห้องฟ้า ก็สว่างสดใส เพราะดวงอาทิตย์ที่กำลังเคลื่อนตัวขึ้นมาแทนดวงจันทร์

กาคินน์ยังไม่ได้นอน เขายังสวมเสื้อคลุมตัวเดิมบนตัว ชายหนุ่ม
ปิดตาลงหลังจากปิดแฟ้มเอกสารที่เขาเพิ่งลงนามเรียบร้อย กลิ่นหอมละมุน
ค่อยๆ ไกลเข้ามาหาเขา กระทั่งมีมือหนุ่มวางลงบนไหล่กว้าง กาคินน์เอนตัว
ไปด้านหลัง ศีรษะของเขาพึ่งเข้ากับเรือนกายของคีตลา

“พักได้หรือยังคะ”

“อืม เสร็จแล้ว”

เสร็จแล้วของกาคินน์ คือเสร็จงานที่เขาทำอยู่บนโต๊ะ แต่งานที่คอย
เขาอยู่บริษัทคือส่วนที่แยกออกจากกัน เพราะกิจการของมาแต็งที่กระจาย
อยู่หลายแห่งทั่วโลก ทำให้กาคินน์มีเวลาพักน้อยมาก

“คินน์พักเหนื่อยดีไหมคะ”

คีตลาบิบนวดไหล่เขา อีกมือทาบเข้ากับแก้มของชายหนุ่ม ลูบไล้
แผ่วเบาเหมือนต้องการปลอบประโลมเขาให้หายเหนื่อย

“พักยังไง”

“พักสายตาสลับสักชั่วโมง แล้วค่อยอาบน้ำ แพงจะเตรียมมือเข้าให้
ค่ะ”

“ก็ดีเหมือนกัน”

กาคินน์ลืมหืมตาขึ้นมาช้าๆ สิ่งที่เขาเห็นคือรอยยิ้มอ่อนโยน และสัมผัส
อ่อนหวานจากมือหนุ่มที่แตะต้องอยู่บนเรือนกายของเขา

“ไปค่ะ แพงพาไปนอนนะคะ”

เธอเอ่ยปากชวนอย่างน่ารัก หญิงสาวจับมือชายหนุ่มพาเขาไปที่
ห้องนอน เตียงหลังเดิม แต่ผลัดเปลี่ยนกัน ตอนกลางคืนเขาทำหน้าที่ส่ง
เธอเข้านอน คีตลาทำหน้าที่นั้นในตอนกลางวัน

หญิงสาวช่วยปลดเสื้อคลุมให้ชายหนุ่ม ทำใจแข็งมองแผ่นหลังของ
เขาที่เปลือยเปล่า กาคินน์สวมบอกเซอร์ติดตัว ทำให้เธอไม่ต้องเขินมากนัก
เขาเลื่อนตัวขึ้นไปบนเตียง คีตลาที่นำเสื้อคลุมไปพาดไว้บนโซฟา ก็เดิน
กลับไปเตียง ช่วยห่มผ้าให้เขา

“นอนหลับได้เลยนะคะ ถึงเวลาแพงจะมาปลุกค่ะ”

เธอปิดเส้นผมบนหน้าผากของชายหนุ่ม กาศินทร์พยักหน้ารับ ปิดตาลงแล้วก็หลับทันที คีตลาพิศมองใบหน้ายามหลับของเขา เกินกว่าที่จะอดใจไหว หญิงสาวโน้มใบหน้าเข้าไปชิด จูบหน้าผากชายหนุ่มเบาๆ แล้วก็ถอยห่างเพื่อไปเตรียมมือเช้าให้กาศินทร์

“หลับปุ๋ย”

เจ้าหลับปุ๋ยกวัดแกว่งทางเป็นพวงของมันรับรู้ว่คีตลาส่งเสียงเรียกมันแต่ไม่ยอมตื่น หญิงสาวยกมือขึ้นกอดอก มองเจ้าแมวตัวกลมที่ชอบนอนเป็นชีวิตจิตใจ

“ตื่นได้แล้ว”

หญิงสาวปรบมือปลุกมัน แต่ความครึ่นเครงของเธอไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อเจ้าหลับปุ๋ย เพราะมันยังคงขดตัวกลมปุกกลุนอนหลับอย่างมีความสุขต่อไป

“หิวหรือยัง อาหารนะ จะกินไหม”

นอกจากชอบนอนแล้ว มันยังตะกละ ได้ยินคำว่า ‘อาหาร’ มันก็ลืมหืมตาทันทีเหมือนว่ามันฟังถ้อยคำที่คีตลาถามมันรู้เรื่อง

“ถ้าหิวก็ลุกขึ้นแล้วตามออกมา”

ในห้องของหลับปุ๋ยมีโซนสำหรับให้มันกินอาหาร แต่คีตลาอยากให้มันลุกขึ้นเดินบ้าง เจ้าหลับปุ๋ยยอมลืมหืมตาขยับตัวลุกขึ้น แต่ก็ยังลีลาด้วยการบิดขี้เกียจสารพัดท่าทาง แล้วถึงเดินตัวมเตี้ยมตามคีตลาออกมาจากห้องนอนของมัน

“ตามมาๆ”

คีตลาเตรียมอาหารไว้ให้มันในห้องนั่งเล่น เพื่อที่เจ้าหลับปุ๋ยจะได้เดินมากสักหน่อย เมื่อไปถึงบริเวณที่เธอเตรียมอาหารเม็ดไว้ให้มัน

“ก่อนกินก็ต้องมีข้อแลกเปลี่ยนนะ”

คีตลานั่งลงบนพื้น ใกล้กับถ้วยอาหารของเจ้าหลับปุย เธอมีตะกร้าอุปกรณ์ที่เตรียมดูแลมันเอาไว้ เจ้าแมวขี้เกียจแต่ฉลาดเป็นกรดถึงกับเบรคเท้าหยุดกะทันหัน

“มาหาแพงเร็วเข้า ถ้าไม่มาไม่ได้กินน้ำ”

มันยืนนิ่งครุ่นคิด แต่คงสรุปกับตัวเองได้ว่าไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องยอมคีตลา เจ้าหลับปุยจึงอุ้ยอ้ายเข้าไปหาเธอ ก่อนที่มันจะได้รับประทานอาหาร คีตลาก็จัดการเช็ดหน้า เช็ดตา แล้วก็ทำความสะอาดเจ้าหลับปุย ยามเช้าจนเสร็จเรียบร้อย

“หล่อหรือยังดูหน้าหน่อยสิจ๊ะ”

หญิงสาวประคองจับน้ำหนักมๆ ของมัน ก้มหน้าลงไปหอมมัน แล้วก็ปล่อยเจ้าหลับปุยไปที่ถ้วยอาหารของมัน ซึ่งวางอยู่ในชั้นวางสำหรับแมว ยกสูงขึ้นจากพื้นในระยะเวลาที่เหมาะสม

“เชิญตามสบายนะคะท่านปุย”

คีตลายื่นมือไปลูบหัวมันเบาๆ แล้วก็เก็บของในตะกร้า นำไปเก็บที่ห้องเก็บอุปกรณ์ ซึ่งมีชั้นสำหรับเก็บของใช้ส่วนตัวของเจ้าหลับปุยโดยเฉพาะ

ภาคินน์เลี้ยงดูมันอย่างดี แต่สำหรับชายหนุ่ม ทุกอย่างต้องแบ่งแยกของใช้ของคนก็คือของคน ของสัตว์ก็คือของสัตว์เลี้ยง ไม่มีการใช้ผสมปนเปกันเป็นอันขาด

แม้แต่อ่างสำหรับซักล้างทำความสะอาด เจ้าหลับปุยก็มีอ่างส่วนตัวของมัน และมีเครื่องซักผ้าขนาดเล็กสำหรับซักเสื้อผ้าและผ้าขนหนูของใช้ของมันแยกส่วนออกมา

คีตลาทำความสะอาดผ้าที่ใช้เรียบร้อยก็ล้างมืออีกรอบ แล้วก็เดินไปที่ห้องนอน หญิงสาวเตรียมอาหารเรียบร้อยแล้ว แต่ยังไม่ได้อั่งโต๊ะ รอให้ภาคินน์อาบน้ำเธอค่อยตั้งโต๊ะอาหารต่อนั้น หญิงสาวเดินไปหาเขาที่เตียง

“คินน์คะ”

เธอนั่งลงบนขอบเตียง โน้มตัวไปหาชายหนุ่ม เสียงหวานแผ่วเบา

สามารถปลุกเขาได้ เพราะกาคินน์รู้สึกตัวทันที

“อาบน้ำได้แล้วค่ะ”

อยากจะหอมแก้มคนงัวเจียงสักพอด แต่เธอก็ไม่กล้า เพราะเขามีสติแล้ว กาคินน์ขยับตัวลุกขึ้น คีตลานั่งยิ้มหวานส่งให้ชายหนุ่ม กาคินน์เอนตัวเข้ามาหาเธอ ชบหน้าลงบนบ่าบอบบาง ใบหน้าของเขาเคลือบเคลือบผิวเปลือย

เพราะเดรสแบบเกาะอกสีขาวยุติงที่เจ้าตัวสวม ทำให้ช่วงบ่าของเธอเปลือยเปล่า เขาสูดกลิ่นหอมละมุนจากผิวสาวเข้าปอด คีตลายกแขนขึ้นโอบกอดผู้ชายตัวใหญ่เอาไว้ เขาทำงานหนัก และเธอก็ไม่อยากขัดใจ รวมถึงเรื่องงานปาร์ตี้ เธอก็ไม่อยากจะถามให้กาคินน์ขุ่นเคือง เธออาจต้องยอมให้พริษาถอนแล้วค่อยตามง้อเพื่อนเพราะเธอคงไม่ไปงานปาร์ตี้ที่รู้ว่าจะทำให้กาคินน์ไม่พอใจ

“แพ่งทำพะเนางเนื้อของโปรดของคินน์ด้วยนะคะ”

กาคินน์ทำเสียงรับรู้ในลำคอ อาหารโปรดของเขาคือพะเนางเนื้อฝีมือคีตลา โปรดในที่นี้คือเขาจะรับประทานมากกว่าปกติ หญิงสาวตั้งใจเตรียมเพื่อเขา แต่กาคินน์ชอบรับประทานกับขนมปังอบร้อนมากกว่าข้าวสวย

“แพ่งอบขนมปังไม่ทัน มื้อนี้กินกับข้าวสวยก่อนนะคะ”

ผู้หญิงสวยและเซ็กซี่เหลือร้ายเดินคล่องแคล่วคอยบริการเขา กาคินน์มองตามเธอ เรือนกายของเธอเฝ้าชวนทำให้เธอดูน่าปรารถนาโดยไม่ต้องพยายามทำตัวเซ็กซี่ สิ่งนั้นมันเกื่อนอยู่บนตัวของเธออย่างเป็นธรรมชาติ

ชายหนุ่มไม่แปลกใจที่มีผู้ชายตามจีบเธอยาวเป็นหางว่าว คนพวกนั้นเข้าไม่ถึงตัวคีตลาก็เพราะมีเขาขวางอยู่ และหญิงสาวก็ไม่ได้ให้ความสนใจคนที่ตามจีบพวกนั้นด้วย กาคินน์พอใจกับการวางตัวของเธอ เพราะถ้าหากเธอเล่นหูเล่นตาไปรยเสน่ห้ใส่คนที่ตามจีบ เขาก็คงหงุดหงิดและอาจถอยห่างจากเธอไปเลย

คีตลาเป็นผู้หญิงที่ทำให้เขารู้สึกว่าเธอมีคุณค่าในตัวเอง เธอเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ แต่ไม่ได้เบี๋ยวจิตเจ้าตจนเซ็ดพัน ในขณะที่เกิดมาเป็นลูกหลานคนมีอันจะกิน เธอก็ไม่ได้งอมืองอเท้าใช้จ่ายเงินมรดกไปวันๆ คีตลาขยันทำงาน กิจการที่เธอทำ หญิงสาวเลือกทำในสิ่งที่เธอชอบและเธอก็ทำมันได้ดี

เธอเลือกบริหารกิจการร้านอาหารแพของเธอให้อยู่ได้ มีลูกค้าประจำ และมีรายได้ที่เธอสามารถใช้จ่ายในชีวิตประจำวันได้อย่างไม่เดือดร้อน นอกจากเครื่องดื่ม อาหารและขนมก็ขายดีหมดทุกวัน เพราะรสชาติและวัตถุดิบที่คีตลาให้ความสำคัญ

“คืนนี้ต้องการอะไรอีกไหม”

“ไม่แล้วละ มานั่งเถอะ”

สิ่งหนึ่งที่กาคินน์ประทับใจในตัวเธอคือความทันสมัยที่เคลื่อนไหวด้วยความอ่อนหวาน คีตลาพูดจาไพเราะ เขาชอบผู้หญิงพูดเพราะ ผู้หญิงที่พูดจาหยาบคายไม่เคยอยู่ในสายตาของกาคินน์ คีตลาพูดเพราะกับทุกคน ไม่แบ่งแยกชนชั้น แต่จะอ่อนหวานและอ่อนโยนกับเขาเป็นพิเศษ

“คืนนี้จะดื่มกาแฟเลยไหมคะ หรือจะไปดื่มที่ร้านของแพงคะ”

“ดื่มที่ร้าน”

ถ้าหากเขาดื่มกาแฟที่นี้ คีตลาจะไม่ให้เขาดื่มกาแฟซ้ำอีก กาคินน์ยอมให้เธอดูแลควบคุมเขาเรื่องอาหารและเครื่องดื่ม ก็เพราะรู้ว่าเธอหวังดีกับร่างกายของเขา

“อ่อยไหมคะ”

“อ่อย”

“ถ้าคืนนี้อยากกินกับขนมปัง วันนี้มีม้อเย็นแพงจะมาทำให้อีกค่ะ แล้วก็จะอบขนมปังให้ด้วย”

“เอาลี”

คีตลาที่กำลังทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้ามกับชายหนุ่มลอบยิ้ม

เพราะนั่นหมายถึงว่า วันนี้เธอกับเขาจะได้ใช้เวลาหลังเลิกงานอยู่ด้วยกันอีก
“วันนี้มีประชุมน่าจะเลิกค้ำ ให้คนขับรถมาส่งก่อน ปิดร้านแล้วมาได้
เลย”

“คะคินห์”

